

El Rec Clar

Núm. 4

REVISTA DE VIDRERES

DESEMBRE 1998

Telèfons d'interès

Mòbil Vigilants	970-06 77 40
Oficina Vigilants	972 85 00 00
Oficines Municipals	972 85 00 25
Fax Oficines Municipals	972 85 00 50
Assistent Social	972 85 01 70
Llar d'Infants	972 85 09 17
Biblioteca	972 85 12 85
Centre Cultural	972 87 50 85
Llar dels Jubilats	972 85 09 07
Centre d'Assistència Primària	972 85 01 56
Col·legi Sant Iscle	972 85 01 03
Preescolar Sant Iscle	972 85 08 36
Col·legi Salvador Espriu	972 85 08 08
Piscina Municipal	972 85 00 27
IES	972 85 07 11
Pavelló municipal (públic)	972 85 12 14
Pavelló municipal (oficines)	972 85 14 45
Mossos d'Esquadra	088
Comissaria Sta. Coloma de Farners	972 84 27 57
Fax Comissaria	972 84 22 01
Bombers	085
Bombers Maçanet de la Selva	972 85 88 28
Creu Roja Vidreres	972 85 03 54
Creu Roja Sta. Coloma de Farners	972 87 70 60
Creu Roja Maçanet de la Selva	972 85 85 00
Correus i Telègrafs	972 85 11 33
<i>Nova adreça: C/ Sils, 1 - baixos</i>	
<i>Horari: dilluns a divendres, de 10 a 1</i>	
<i>dissabtes de 10 a 12</i>	
Farmàcia	972 85 05 75
Rectoria	972 85 00 61
Consell Comarcal	972 84 21 61
Consell Comarcal (Recaptació)	972 84 01 78
Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 21 61
Fax Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 08 04
Enhar (avaries)	900-77 00 77
Protectora animals (Tossa de Mar)	972 34 20 30
Veterinari titular	972 84 26 42
Veterinari (consultes privades)	972 85 01 14 - 972 85 87 85
Servei autobusos	
Fills R. Mas	972 85 04 25
SARFA	972 85 01 57
Taxi - Pedro Cueto	972 85 10 52
Taxi - Rafael Vico	972 85 11 39
Mòbil Rafael Vico	909 31 69 32

Horaris de serveis

Oficines municipals

De dilluns a divendres, de 8 del matí a 3 de la tarda.
Dissabtes, de 9 del matí a 1 del migdia.

Alcaldia (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre.

Dijous d'1 a 2 de la tarda i hores a convenir.

Hisenda i finances (Jaume Figueras i Miquel)

Dimarts, de 8 a 9 del vespre i hores a convenir.

Urbanisme, obres i serveis (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Cultura, ensenyament i serveis socials (Joaquim Bayé i Ferrer)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Turisme, festes, lleure i comerç (Lluís Ferrer i Prat)

Hores a convenir.

Governació, treball i indústria (Jaume Camps i Rubirola)

Dilluns, de 10 a 11 del vespre i hores a convenir.

Sanitat, medi ambient, medi rural (Josep Campmajó i Feixas)

Dissabtes, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Esports, joventut i entitats (Manuel Hermoso Lendínez)

Dissabtes, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Serveis tècnics (Lluís Lloret i Quer, arquitecte tècnic)

Dilluns, dimecres i dijous, de 10 del matí a 3 de la tarda.

Serveis socials (Maite Boldú, treballadora social)

Dijous, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Jutjat de pau

Dilluns, dimecres i divendres, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Biblioteca

Dimarts: matí, de 10 a 12. Tarda, de 3 a 8.

Dimecres i dijous: matí, de 9 a 12. Tarda, de 3 a 8.

Divendres i dissabtes: matí, de 9 a 1.

Recollida de trastos vells

Segon i últim dimecres de cada mes.

Instal·lacions:

CALEFACCIÓ
AIRE CONDICIONAT
GAS
ELECTRICITAT
FONTANERIA
SANITARIS

C/ Costa Brava, 200, 1r, 2a - 17411 VIDRERES
Telèfons: Despatx 972 85 05 31 - Taller 972 85 04 15
Fax 972 85 10 38

Serveis	2
Editorial	3
Parlem de.....	4
Des de la Casa de Vila.....	5-8
Centre cultural	9
Parlem amb.....	10-11
Anem a estudi	12-13
Llar de jubilats i L'esplai dels joves ..	14
Cultura	15-18
Actualitat.....	19-21
Esports	22-25
Opinió	26-27
El viatge	28-31
ContraClar	32-33
Fem una queixalada.....	34
Entreteniments	35
Temps era temps.....	36

Bústia

Tots els qui desitgin expressar les seves opinions sobre la revista o sobre temes que considerin d'interès per al lector, poden enviar els seus escrits, amb nom i cognom, no pseudònim, amb un màxim de 30 ratlles a: El Rec Clar. C/Catalunya, 29. 17411 Vidreres.

Edita: AJUNTAMENT DE VIDRERES

Consell de Redacció: Dolors Iborra, Montse Ciurana, Montse Vila, Ramon Garriga, Joaquim Bayé i Anna Viader.

Disseny i Fotocomposició: JJ Comunicació.

Impressió: Gràfiques Fornells

Dipòsit legal: GI-235-98

El Rec Clar no s'identifica necessàriament amb els articles signats.

Portada: Festes Nadaliques. (Foto: La Fotografia)

amb la col·laboració de

Diputació
de Girona

50è aniversari dels Drets Humans

enguany es commemora el 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, que fou aprovada i proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides (ONU) el dia 10 de desembre de l'any 1948.

Al nostre poble aquest aniversari es commemora amb un seguit d'actes populars -una xerrada-col·loqui, un concert, una audició de sardanes i un ball-organitzats pel segon cap de setmana del mes de desembre, i amb una brillant iniciativa que s'ha desenvolupat a les escoles Sant Iscle i Salvador Espriu i a l'IES i que ha tingut com a protagonistes als alumnes d'aquests centres els quals, durant el mes de novembre, han fet una sèrie de dibuixos basant-se en una selecció dels articles més representatius de la Declaració.

Tenint en compte que aquest número de EL REC CLAR, exemplar que per cert tanca el cicle del primer any de vida de la revista, veu la llum coincidint amb aquest aniversari i pocs dies abans de l'inici de les festes nadaliques, no volem deixar passar l'oportunitat per relacionar ambdós esdeveniments mitjançant la redacció d'una mena de carta als Reis (més aviat un telegrama) en la qual els demanem un únic regal: el respecte de tots i cadascun dels drets recollits en la Declaració arreu del món.

Som conscients de la dificultat que fins i tot per als Reis comporta satisfer aquesta petició i precisament per això no volem carregar tota la responsabilitat sobre les seves esquenes, així doncs, fem una crida a tots els vidrerencs a reflexionar sobre els drets humans i, fent un pas endavant, a adoptar una actitud de compromís, de militància activa, en la defensa de la seva causa.

La necessitat de respectar tots i cadascun dels drets recollits en la Declaració és tan òbvia que sembla mentida que 50 anys després de la seva aprovació i proclamació per part de l'Assemblea General de l'ONU es continuïn vulnerant, i no precisament puntualment i en països llunyans, sinó de forma sistemàtica i també a casa nostra mateix. És per això que us demanem que si coneixeu algun cas d'explotació laboral d'infants, maltractaments de dones, discriminació per qüestions de raça, sexe, llengua, religió, opinió política,... feu el possible per intentar redreçar-lo; primer, mirant de convèncer a qui trepitja algun dret de l'error que comet perquè rectifiqui la seva actitud, i si així no aconseguim res no dubteu a actuar més contundentment, rebutjant-lo, boicotejant-lo i fins i tot denunciant-lo i enfrontant-s'hi obertament.

No volem acabar aquestes ratlles sense desitjar-vos un Bon Nadal i un Felix i Prósper Any 1999.

El Consell de Redacció

La torre Bruguera

La torre Bruguera, també coneguda per torre Gallina o Puigpardines, fou una edificació medieval. El terreny que envoltava la torre era el comprès entre els masos Ponsgrau, Raig, Gruart i Sans de Torre Gallina; i pel mig d'aquesta extensió passava la carretera vella de Vidreres a Lloret de Mar. De l'edificació, que en el segle XVI ja constava com a derruïda, no en queda res o, més ben dit, no s'ha trobat cap resta.

L'amo de la torre va deixar que s'establissin a la terra diverses persones, i això donà origen als següents masos: el mas Ponsgrau; el mas Pla de Bruguera, que és l'actual mas Gruart; el mas Bruguera del Pla; els masos Aixida i Torre, actualment desapareguts i que pertanyien als amos del mas Raig; i finalment el mas Palin o Liana, també desaparegut. A part d'aquests masos, també establiren diverses peces de terra. Moltes d'aquestes finques, que en total representaven unes 350 vessanes, eren plenes de bruc, motiu pel qual l'edificació es coneixia per torre Bruguera.

Els pagesos havien de pagar anualment censos a l'amo de la torre, que podien ser en diners o fruits. A tall d'exemple trobem que els amos del mas Pla de Bruguera pagaven per Nadal 15 sous, 3 diners i 3 gallines; i per Sant Pere i Fèlix del mes d'agost 1/2 mitgera de civada. Els amos del mas Ponsgrau pagaven tot el cens per Sant Pere i Fèlix i consistia en 10 sous, 6 diners i 2 gallines. Pel mas Aixida es pagaven 10 sous per Nadal.

La torre, al llarg dels segles, ha passat per diverses mans. Al començament, l'edificació va tenir funcions mili-

tars (defensa i guaita), i amb posterioritat l'únic rèdit que en treien els seus amos eren els censos que cobraven.

L'any 1413 la mestressa de la torre era Francesca de Puiggalí i durant els segles XV i XVI els amos eren membres de la família Puigpardines. Així, el 1443 trobem Berenguer i Hug de Puigpardines, posteriorment Bernat de Puigpardines i després la seva filla Elisabet de Puigpardines, que estava casada amb el notari d'Ullastret Joan de Villena. Seguidament, la mestressa fou la filla dels anteriors, Magdalena de Villena, que es va casar amb Francesc Santceloni, i finalment la filla d'aquests, Maria Santceloni i de Villena, que el 1590 va vendre la torre per 300 lliures a Jeroni Llorens, teixidor de lli del Perelló. La família Llorens, que posteriorment foren botiguers de Girona, van conservar la torre fins al segle XVII. L'any 1672 l'amo era Joan March i de Jalpi; el 1732 Joan March Jalpi i de Gelabert, que vivia a Figueres i abans a Hostalric. A aquest últim el va succeir Fèlix March de Jalpi Tragó i de Gelabert, domiciliat a Barcelona. ■

Josep Formiga i Bosch

Pressupost municipal per a l'exercici de 1999

INGRESSOS

1- Impostos

Impost sobre Béns Immobles (contribució) Urbana	115.000.000
Impost sobre Béns Immobles (contribució) Rústega	2.500.000
Impost sobre increment del valor dels terrenys (plusvàlua)	27.500.000
Impost sobre vehicles de tracció mecànica (vehicles)	35.000.000
Impost sobre activitats econòmiques (IAE)	20.000.000
Impost sobre construccions (licències d'obres)	20.000.000
Total impostos	220.000.000

2- Taxes i preus públics

Certificats, recollida de deixalles, aigua potable, multes, etc.	96.160.006
Llar d'Infants	10.835.000
Total taxes	106.995.006

3- Fons Nacional de Cooperació Municipal

Ingressos directes de l'Estat	70.000.000
Ingressos directes de la Generalitat	8.300.000
Subvencions corrents	1.000.000
Total	79.300.000

4- Ingressos patrimonials

Ingressos dipòsits bancaris	500.000
Arendaments terrenys	250.000
Total	750.000

5- Inversions

Venda de terrenys	20.000.000
Subvencions	31.173.188
Prèstecs	24.000.000
Total	75.173.188

6- Altres

Indeterminats	1.000.000
---------------------	-----------

TOTAL INGRESSOS **483.218.216 PTA.**

DESPESES

(Per conceptes)

1- Personal	110.505.006
2- Manteniment serveis i despeses corrents	173.095.000
3- Costos financers	27.010.000
4- Transferències corrents	
Aportacions funcionament serveis	40.685.000
Llar d'Infants	10.835.000
5- Inversions	
Carrers	20.000.000

Remodelació Casa de la Vila	10.000.000
Remodelació zona esportiva	13.000.000
Equipaments	3.000.000
Adquisició terrenys	2.000.000
Centre cívic (1a fase)	60.088.210
Llar d'Infants	5.000.000
Indeterminats	1.000.000
Total Inversions	114.088.210

6- Actius Financers

7- Passius Financers

TOTAL DESPESES **483.218.216 PTA.**

DESPESES

(Per funcions)

1- Deute Públic

Costos financers (crèdits i amortitzacions)	33.010.000
---	------------

2- Serveis caràcter general

Regidors	7.600.000
Administració: personal, material, etc.	62.605.999

3- Protecció Civil i Seguretat Ciutadana

Vigilants	12.875.001
-----------------	------------

4- Seguretat i Protecció Social

Seguretat Social personal, atencions benèfiques ...	26.075.000
---	------------

5- Sanitat

Personal i manteniment CAP	7.507.001
----------------------------------	-----------

6- Educació

Personal neteja escoles, manteniment edificis, adquisició terrenys, equipaments	42.064.002
Llar d'Infants	10.835.000

7- Urbanisme

Arquitecte tècnic municipal	4.200.000
-----------------------------------	-----------

8- Benestar comunitari

Aigua, enllumenat públic, etc.	64.414.002
-------------------------------------	------------

9- Cultura, lleure i esports

Personal, subvencions entitats, manteniment poliesportiu, pavelló, etc.	126.672.211
--	-------------

10- Serveis comunitaris i socials

Llar de Jubilats, Creu Roja	15.360.000
-----------------------------------	------------

11- Infraestructures bàsiques

Carrers i camins veïnals	57.000.000
--------------------------------	------------

12- Regulació econòmica caràcter general

Servei de recaptació	13.000.000
----------------------------	------------

TOTAL DESPESES **483.218.216 PTA.**

Inversions previstes en el pressupost per el 1999

Centre Civic	60.088.210 pessetes	Obres Llar d'infants	5.000.000 pessetes
Remodelació del centre del poble	20.000.000 pessetes	Adquisició de terrenys	2.000.000 pessetes
Remodelació de la Casa de la Vila	10.000.000 pessetes	Indeterminats	1.000.000 pessetes
Remodelació zona esportiva	13.000.000 pessetes	Equipaments	3.000.000 pessetes
		Total	114.088.210 pessetes

Breus

* S'ha iniciat la darrera fase de l'asfaltatge de carrers. Si no hi ha contratemps, s'acabarà en el termini d'un mes.

* S'ha adquirit la part dels terrenys dels Horts d'en Pere Pau que encara eren de titularitat privada. Amb aquesta compra es completa un espai públic dins del nucli urbà que ja és molt utilitzat i que, amb l'entrada en funcionament del nou pavelló, ha de veure incrementat el nombre d'usuaris.

* S'han acabat les obres dels ponts de can Canyet i de cal Senyor Narcís, cosa que representa una millora en les comunicacions de les cases de pagès d'aquell sector.

* La Generalitat ha fet públiques les inversions per a l'any vinent entre les quals hi consta una partida de 25 milions per a una rotonda a Vidreres. Sembla que aquesta inversió es refereix a la que s'ha de realitzar al davant de les casernes de la Guàrdia Civil. Caldrà vetllar perquè l'Administració compleixi els compromisos adquirits verbalment davant representants d'aquest Ajuntament i veïns del Pla de la Font perquè dugui a terme la rotonda davant l'antic escorxador i, en aquest mateix indret, la construcció d'un nou pont sobre el Rec Clar.

* S'està tramitant l'adquisició d'uns terrenys del carrer Maçanet per tal de poder-hi obrir un carrer fins als Horts d'en Pere Pau. Amb aquesta millora tota la zona del pavelló quedaria comunicada directament amb el centre del poble.

* S'han aprovat les ordenances fiscals i les taxes per al proper any 1999. En general, s'aplica una puja de l'1'8 %, corresponent a l'IPC, excepte les deixalles,

que tenen una puja superior, i l'IBI i Rústega, que queden igual.

Puja el rebut de les deixalles

L'any vinent notarem un increment espectacular (d'un 20 %) en el rebut per la recollida de deixalles. Aquest increment ve donat perquè l'abocador de Lloret, on Vidreres porta les deixalles, ha augmentat el cost del tractament dels residus gairebé en un 25% en relació al que s'estava pagant fins ara. L'alternativa seria l'abocador de Santa Coloma, però els preus són encara més alts. Una part de la puja total repercutirà en els rebuts (el 20 % esmentat) i una altra part serà satisfeta directament amb els fons municipals (el 5% restant).

L'obra de la seu

Tot i que ja s'està utilitzant, no podem parlar de la inauguració del pavelló esportiu fins al proper número, ja passat el 30 de gener, data en què, si no hi ha més imprevistos, s'inaugurarà aquest equipament. Aquesta inauguració s'ha anat endarrerint perquè a mesura que s'ha anat avançant en la finalització s'ha vist ben clar que valia la pena trigar una mica més però deixar-lo correctament acabat.

El projecte marc que la Generalitat aplica per a aquest tipus de pavellons és de deu anys enrere. En aquest temps els serveis tècnics han detectat algunes mancances en els pavellons ja construïts que han aconsellat fer-hi modificacions importants. La més destacada ha estat el canvi del terra: sota el parquet flotant ha calgut instal·lar-hi uns taulers de fusta antihumitat que han incrementat en més de tres milions el pressupost inicial. A més, s'han realitzat importants millores que no figuraven en el projecte marc i que han hagut de ser assumides per l'Ajuntament:

- la sala elevada que servirà per a gimnàs i sala multiusos

- el sistema de renovació d'aire
- les sis cistelles plegables per a les pistes transversals de bàsquet, quatre de les quals són adequades per a la pràctica del minibàsquet
- cortina separadora del gimnàs
- drenatges laterals, recollida d'aigües pluvials
- emmosaiat i adequació de l'espai sota les grades per aprofitar-lo com a magatzem
- equipaments diversos: bancs per als vestidors, material de gimnàstica, de manteniment, etc.

En el proper número, a més de la ressenya de la inauguració i la utilització inicial del pavelló, farem un resum econòmic final del que ha costat.

Desdoblament N-II

El Ministerio de Fomento va redactar un estudi de desdoblament de la Nacional II entre Tordera i Fornells en el qual es preveu construir una autovia completament nova entre Tordera i la cruïlla de Caldes (paral·lela a l'actual traçat) i a partir d'aquest punt eixamplar l'actual NII. L'Ajuntament de Vidreres, després d'estudiar la proposta, ha decidit presentar al·legacions al projecte i demanar que per al desdoblament s'aprofiti el traçat actual de la NII i no es construeixi una nova carretera, basant-se en dues consideracions principals:

- Un nou traçat suposaria una altra agressió al paisatge comarcal, ja prou malmès amb l'actual NII, la via del tren, l'autopista i el futur TGV.

- No s'han presentat en cap moment informes seriosos i concloents que demostrin que l'actual traçat no es pot eixamplar fins a Caldes i que, per tant, calgui fer un nou vial. Si es pot aprofitar el traçat actual a partir de Caldes, per què no en la seva totalitat?

Aquestes al·legacions han estat ratificades pel Ple de la Corporació i s'han fet arribar al Ministerio i al Consell Comarcal.

Consell Escolar Municipal

El Consell Escolar Municipal es va celebrar el passat 11 de novembre i s'hi van tractar els següents temes:

- Començament del curs escolar
- Llar d'infants municipal: 61 alumnes i 5 educadores
- CEIP Salvador Espriu: 188 alumnes i 13 mestres
- CEIP Sant Iscle: 210 alumnes i 14 mestres
- IES: 435 alumnes i 41 mestres
- Terrenys del futur IES. S'acorda donar suport a la resposta realitzada per l'Ajuntament (vegeu-ho en aquesta mateixa secció) i convidar el delegat d'ensenyament a visitar els terrenys.
- A l'apartat de precis i preguntes es va tornar a plantejar la demanda d'un conserge per a les escoles, es va parlar de les aportacions de l'Ajuntament als centres escolars i de l'assignació dels objectors de consci-

ència als seus destins. Per unanimitat es va acordar demanar de nou al Departament d'Ensenyament que actuï amb celeritat i abans de Nadal (tal com es va comprometre el delegat) en el tema de la teulada del parvulari de l'escola Sant Iscle.

Terrenys per al futur institut

El desembre de 1991 l'Ajuntament va oferir al Departament d'Ensenyament els terrenys de titularitat municipal per a la construcció del nou institut, situats davant de la zona poliesportiva. El mes d'agost d'enguany s'ha adquirit una peça de terreny colindant a fi i efecte d'aconseguir superfície suficient (20.000 m²) i un perímetre més regular. El passat mes de setembre l'Ajuntament s'ha dirigit, una vegada més, al Departament d'Ensenyament per tal que decidissin quina superfície necessitaven per a la construcció del nou institut, ja que els terrenys adquirits per l'Ajuntament a tal fi eren molt superiors als necessaris.

La resposta del delegat d'Ensenyament a Girona, però, ha resultat una autèntica sorpresa: ha contestat dient que, tal com ja sabia l'Ajuntament, els terrenys adquirits no eren adequats per a la construcció d'un equipament escolar. Immediatament la Comissió de Govern ha tramès una resposta al delegat, resposta ratificada pel Ple municipal i pel Consell Escolar Municipal. En síntesi, la resposta s'expressa en els següents termes:

- El Mapa Escolar de Catalunya ubica a Vidreres l'Institut que ha d'acollir els alumnes d'aquesta població i Maçanet. Des de la seva publicació, l'Ajuntament ha col·laborat amb el Departament per tal de portar-lo a la pràctica (ja al 1990, amb una entrevista amb l'aleshores conseller, Josep Laporte).

- L'anterior delegat territorial, Albert Vancells, coneixia i trobava adequat l'emplaçament dels terrenys que s'oferten, tal com es dedueix d'un escrit seu del 1993.

- El Departament ha estat permanentment i puntualment informat de tots els passos realitzats per l'Ajuntament sense que mai no s'advertís de la manca de condicions d'uns terrenys que, per altra banda, estan ubicats al costat d'un altre equipament escolar, al límit del sòl urbà i davant dels equipaments esportius.

- Tot el poble de Vidreres està sensibilitzat vers l'Institut i per això l'Ajuntament, amb la unanimitat de tots els seus membres, no hi ha escatimat esforços, tant en la compra dels terrenys (25 milions de pessetes) com en la dignificació de l'entorn i el manteniment de les aules provisionals actuals.

- Es demana que el delegat expliqui amb més detalls si és que hi ha algun canvi de criteris i se li demana una entrevista.

Balanç econòmic de la Festa Major de Vidreres

Ingressos	Despeses
Ingressos anuncis 1.268.000	Pagaments Ajuntament 3.779.400
Parades 650.822	Pagaments Comissió de Festes 6.410.201
Llum parades 180.250	Total despeses 10.189.601 pessetes
Taquilles espectacles i llotges 2.011.000	Aportació Ajuntament 6.079.529 pessetes
Total Ingressos 4.110.072 pessetes	

Detall dels comptes

Pagaments fets per la Comissió de Festes	Pagaments fets per l'Ajuntament
Berganti 120.000	Massegur 29.183
Veus dels Pescadors 120.000	El Punt 75.400
Comando Monies 406.000	Bandes pubilles 60.000
Equip de so 243.600	Taxes correbous 6.443
Swing Latino 380.000	Plantes carrers 13.200
Salseta del Poble Sec 1.247.000	Enher 235.814
Cubanos (sexteto latino) 348.000	Veterinari (correbous) 36.000
Arkabuk 300.000	OTER (connexió baixa tensió) 205.821
Ciutat de Calella 85.000	Comas (plaques) 94.200
Correbou 600.000	Consell Comarcal 8.375
Cristian i Domenech 928.000	ORMO (mòduls WC) 40.194
Sac de gemecs 115.000	Vitalici (assegurança correbous) 258.751
Selvatana 1.044.000	Assegurances Socials (torero) 35.298
Tramvia blanc 125.000	Llersegur (guàrdies jurats) 71.775
Baix Empordà 90.000	Impremta Semgraf 750.288
Can Batallé (xocolatada i ingredients rom) 10.269	David Puig (envelat) 812.000
Can Magí 25.680	Antena Cassà 18.560
La Font del Pla 36.166	Despeses personal 262.000
Can Dunillos (rom cremat) 11.200	9 Caulès 600.000
Foto Albert 10.000	Escola Futbol 20.500
Ma. Dolors (flors) 45.000	A.J.Ruz S.L. 129.638
Balmanya 18.498	Xurreria 16.000
Fom Sant Iscle 32.340	Total pagaments 3.779.440 pessetes
Quintana (llaurar camp pàrquing) 8.828	
Can Pou 60.620	
Total pagaments 6.410.201 pessetes	

Importància de la música

Creiem que la música és important per a l'home des que neix, perquè el so està al seu entorn i és de les primeres sensacions que rep. A partir d'aquestes sorgeix l'interès del nen per tornar-les a sentir. En aquest moment caldria començar l'educació musical.

La música és l'art més efímer. Són solament els sons que expressen el seu llenguatge, i quan acaben de sonar ja no existeixen. Per fruit d'aquest art, cal estar a punt en el moment que sona, i tenir tots els sentits al servei de la sensibilitat.

Cada vegada que cantem una cançó als nens i aquests l'escullen embadalits, els provoca un moment de goig, de pau i tranquil·litat. La música dóna un tipus determinat de vivències, diferents a les que pot donar qualsevol altre estimul, per això els agrada.

Amb la música s'educa la veu, l'oïda, el ritme, el gust estètic, la imaginació, l'expressió i la representació. S'aprèn llenguatge, s'aprèn a estimar les tradicions i a valorar tot allò que no és material. La música estimula la capacitat de pensar, memoritzar, crear

i, ahora, pot contribuir a l'aprenentatge d'altres matèries.

No hi ha cap poble que no tingui la seva pròpia música, una música que depassa de molt el seu propi valor musical. És un llenguatge que s'ha fet al llarg dels segles i que ens fa sentir en un moment donat el passat, el present i el futur. És una de les manifestacions més importants de la cultura i de la capacitat de creació de l'home. Cal que els nens d'avui, homes de demà, no estiguin al marge de tot el patrimoni cultural i folklòric que la música conté i representa.

A l'escola de música, el nostre objectiu en l'educació musical, sobre-

tot en els cursos de sensibilització, és desvetllar, estimular i modelar la sensibilitat dels nens, donant molta importància a que gaudeixin de la vivència que comporta la música. Així doncs, els conceptes musicals: greu, agut, curt, llarg, so, silenci, fort, fluix..., a voltes tant abstractes, els convertim en conceptes reals i palpables, mitjançant les cançons, els contes, els exercicis i els jocs, així els nens i noies poden viure més intensament i fruit millor d'aquests instants de convivència i aprenentatge. ■

Narcís Domingo
Professor de l'Escola de Música
Municipal de Vidreres

Gisèle Machatel Herrera

Nascuda a Casseneuil, un petit poblet francès del Departament de Lot-et-Garonne, la Gisèle Machatel fa 20 anys que viu a Vidreres i té un record molt especial de la seva infància i adolescència.

Quan tenia 15 anys va haver de deixar l'escola perquè el poble on vivia no estava ben comunicat amb els pobles on impartien la continuació dels estudis que havia realitzat fins aleshores. A més, tenia 4 germans més -tres noies i un noi- i els seus pares no es podien permetre el luxe de portar-los a estudiar fora del seu poble *«així que cadascun de nosaltres vam haver de decantar-nos per l'ofici que més ens agradava»*, explica.

Quan la Gisèle es va trobar en aquesta situació, el primer ofici que se li va passar pel cap va ser el de modista, ja que així, va pensar *«sempre em podria fer jo mateixa la roba i, per tant, aniria ben vestida i al meu gust»*. Als 15 anys va entrar en un taller de sastreria i, curiosament, *«el sastre va esdevenir el meu cunyat, ja que cinc anys més tard em vaig casar amb el seu germà»*.

La Gisèle recorda que va ser quan treballava en aquest taller que va sentir parlar per primera vegada el català als amics del seu cunyat, entre els quals hi havia un senyor que sempre que anava a la sastreria feia servir l'expressió *«estic cansat, estic emprenyat, que van ser les primeres paraules que vaig aprendre a dir en català»*.

Ella era la noia més jove del taller i el sastre li tenia un aprecí especial, motiu pel qual li explicava fets i anècdotes del seu poble, Cervera, i del seu germà (el seu futur marit). La Gisèle comenta ara que el primer cop que va anar a Cervera li va semblar que ja ho coneixia tot *«ja que el meu cunyat, igual que el meu home, tenia una gran facilitat de paraula i explicava les coses com si les visqués en aquell precís moment»*.

La Gisèle recorda que, durant l'època de la Guerra Civil espanyola, molts catalans i espanyols es traslladaren al seu poble per cercar treball. *«Hi havia un camp que acollia com a refugiats a la gent que venia de la guerra, gent que va estar durant dos o tres anys al poble i que després es quedaren o marxaren a altres llocs»*, explica la Gisèle, que destaca que *«hi havia molt el sentit de la solidaritat, d'ajudar, de ser amable amb aquesta nova gent que arribava»*.

Quan tenia 20 anys va conèixer a qui seria el seu futur marit, que viatjava a França i concretament a Casseneuil per emportar-se la seva germana i per

veure el seu germà, és a dir, el sastre per al qual treballava la Gisèle. El marit de la Gisèle estava *«profundament trist i enfonsat»* perquè quan va tenir l'oportunitat de travessar clandestinament la frontera i arribar a Casseneuil, ja que no volia fer el servei militar a l'Espanya franquista, feia solament 3 mesos que havia mort el seu pare, al qual feia 8 anys que no veia i només es comunicaven per carta.

Però el destí del Sr. Herrera va canviar en conèixer la Gisèle. Van decidir casar-se i abandonar Casseneuil per traslladar-se, juntament amb la seva cunyada, a París *«ciutat on vaig viure 8 anys de la meua vida i vaig tenir dos dels meus quatre fills»*. A París, la Gisèle continuava treballant de modista i el seu home de motllista *«feia motlles de plàstic»*.

Al cap de 8 anys, quan ella en tenia 28, el matrimoni va tornar a Casseneuil, on van quedar-se quatre anys i van tenir el seu tercer fill. A continuació, quan la Gisèle tenia 32 anys, van decidir anar a viure a Catalunya i es van instal·lar a Barcelona, ciutat on van viure 12 anys i van tenir el seu quart fill.

La Gisèle recorda que ho va passar bastant malament, perquè per a ella *«haver de deixar el meu poble per sempre significava molt. Havia d'aprendre una*

Vista general de Casseneuil, el poble francès on va nèixer la Gisèle.

nova llengua i havia d'intentar integrar-me, així que anava sovint al cinema que tenia a sota casa meva per anar aprenent el castellà i llegia el diari «Avui» per aprendre el català, però sempre amb l'ajut del meu marit». Els dos primers anys van ser bastants durs per a la Gisèle perquè trobava a faltar molt la verdor i la gent del seu país. «A Barcelona em sentia com engabiada, no podia fer les mateixes coses que feia a França i, per tant, tot em resultava diferent», diu la Gisèle, que comenta que «sempre m'he sentit molt lligada al meu poble, sóc una persona molt sentimental, encara que això no ha impedit que hagi fet gradíssimes amistats a tot arreu on he viscut al llarg de la meua vida».

Quan la Gisèle té 44 anys decideixen marxar de la gran ciutat per anar a viure a un poble, però escollir-ne un és complicat. El seu marit es nega a tornar a Cervera, el seu poble d'origen, perquè no hi havia bon ambient, i per tant han de decidir on aniran a viure. El que volien principalment era un poble tranquil i amb bones comunicacions per anar a França sovint, i el poble escollit fou Vidreres. «A mi em va semblar el més adequat», explica la Gisèle, que recorda que «mentre el meu marit estava a l'Ajuntament de Vidreres, jo m'esperava al davant de Can Pou i va aparèixer la propietària del restaurant i començarem

a parlar, conversa que em va fer decidir definitivament que aquell havia de ser el nostre nou poble».

A la Gisèle li ha agradat sempre i continua agraïent-li l'esport i durant la seva adolescència va jugar al bàsquet, dels 16 als 20 anys. Recorda una infància bonica, plena de diversió, sovint feien sortides amb els seus amics (el dia de festa era el dijous). Amb la família sempre han estat molt units i mai no hi ha hagut enveges entre els germans. La Gisèle ens explica somrient que a ella li agradava anar a l'Església, però que al seu pare no li feia gaire gràcia i li deia «ja saps Gisèle que fa fred a l'església». Però ella hi anava igualment. Recorda també, amb molta intensitat, que davant de casa seva, al bell mig del poble, hi havia una casa de monges on es cuidava gent malalta, i sovint hi anava a veure una monja a la qual li tenia molt d'apreci.

Per acabar, la Gisèle, emocionada, vol expressar el seu agraïment a tota aquella gent del poble de Vidreres que «sempre ha estat al meu costat, que està fent que dia rere dia la meua estada en aquest poble sigui tan especial, ja que per a tota persona és dur haver de deixar el seu poble d'origen, les seves arrels».

Montse Vila

Atreveix-te amb el català

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Com cada any, a Vidreres es fan els cursos de català per a adults organitzats pel Consorci per a la Normalització Lingüística. Concretament, aquest any (1998-1999) s'estan duent a terme dos cursos de 90 hores cadascun, cada dilluns i dimecres, al col·legi Sant Iscle, que corresponen a dos nivells de suficiència diferents. Van començar el 14 d'octubre i s'acabaran el juny.

El primer que es fa és el nivell elemental (NE), de 7 a 2/4 de 9 del vespre, en el qual es donen els coneixements orals i escrits bàsics, és a dir, aquells que podem utilitzar en les nostres comunicacions orals i escrites habituals, formals i informals (a la feina, a casa, amb els amics...). És el que gairebé tothom coneix com a Nivell B. Hi assisteixen 16 persones (el nombre mínim que demana el Consorci perquè es pugui fer un curs és de 15 alumnes).

El segon és el de nivell mitjà (NM), que es fa de 2/4 de 9 a 10 del vespre, i hi participen 17 persones. En aquest curs s'aprofundeixen els continguts adquirits en el nivell anterior (elemental), se n'aprenen de nous i s'amplien les situacions comunicatives orals i escrites. Es correspon amb bona part al conegut Nivell C, ja que en aquest curs mitjà es veuen gairebé tots els temes que s'inclouen dins el nivell C, però no tots. Això és així perquè el Consorci,

com que els continguts d'aquest nivell són una mica densos, considera que és millor veure'ls en dos anys i aprofundir-los millor.

Al final d'aquests cursos es fa una prova per comprovar si s'han assolit o no els nivells, i es dona un certificat. També es té en compte l'assistència a les classes, que també es valora amb un altre certificat. Fins ara aquesta prova no tenia cap validesa fora del curs, servia al professor/a i a l'alumne/a per valorar el seu treball. A partir del curs 1998-1999, el Consorci ha incorporat una novetat important: la prova que es farà al final del nivell elemental tindrà la mateixa validesa que la de la Junta Permanent de Català, per tant, els qui la superin rebran un certificat oficial, vàlid per acreditar els coneixements elementals (o sigui, de Nivell B) quan es demanin. La prova del nivell mitjà, però, no tindrà aquesta validesa.

En aquests cursos s'apunta tant la gent que vol superar la prova de nivell de la Junta Permanent de Català o del Consorci com els que volen millorar el seu català escrit i parlat, i per inscriure-

s'hi només s'ha d'estar a l'aguait de la propaganda que es fa al poble al mes de setembre, època de les inscripcions.

M. Eugènia Mascort

El gimnàs del Col·legi Sant Iscle

En el moment de sortir aquest escrit, esperem que el 1998 us hagi estat pròsper i desitgem que tingueu una bona entrada d'any on es facin realitat totes les expectatives de millora que us proposeu.

Aquesta vegada dedicarem el nostre espai a parlar del gimnàs del Sant Iscle que va sortir en l'últim número d'aquesta revista, quan l'Ajuntament donava a conèixer el projecte de Centre Cultural que ha preparat.

Si fem una mica d'història, veiem que el Sant Iscle es va sentir discriminat quan es va dotar el Salvador Espriu d'una «sala de musculació». A nosaltres trambé ens feia peça tenir-ne una, i a mesura que ho anàvem

plantejant als diferents consistoris que han anat passant, ens deien que ja ho entenien i que esperéssim a què l'economia municipal estigués més sanejada, que ja en tindriem una.

Els anys han anat passant i tot quedava en bones paraules, bons propòstis, esperances... Al final va semblar que es feia una mica de llum quan l'Ajuntament va incloure el gimnàs del Sant Iscle dins el Pla d'Obres del 1999 subvencionat pel Consell Comarcal.

Amb tots aquests precedents, arribem al mes d'agost d'enguany, i es convida de forma urgent els Col·legis de Vidreres a una reunió on s'ensenyi el

projecte de Centre Cultural que figurava en l'anterior número d'aquesta revista. Els membres de l'Ajuntament el van justificar dient que l'Escola de música havia quedat petita, i que al poble li mancava un edifici d'aquesta mena; a més, com que s'ubicava al costat del CAP i era a prop del Sant Iscle, s'hi feia una sala gran on els nostres alumnes poguessin fer-hi la gimnàstica, ja que fer un pavelló dins del mateix Col·legi no era «rendible» perquè amb la Reforma, ha disminuït el nombre d'alumnes que hi ha, i que si ens cal un pavelló, ara Vidreres ja en disposa d'un d'excel·lent, amb tots els ets i uts.

També es va comentar en la reunió que des del moment en què va sorgir la idea d'un Centre Cultural, l'Ajuntament va encarregar al dinamitzador cultural i l'arquitecte que visitessin centres semblants per aprofitar l'experiència que altres poblacions tenien sobre el tema.

Després d'escoltar els raonaments de l'Ajuntament i veure el projecte, vam manifestar la nostra opinió, i pel que respecta a l'escola de música i a les activitats culturals que s'hi puguin dur a terme vam dir que ens semblava excel·lent, però pel que fa al gimnàs ens semblava totalment inadequat.

De primer pensem que de la mateixa manera que van assessorar-se abans de fer el projecte, parlant

amb l'encarregat cultural del poble, si de veritat volien que servis com a gimnàs del Col·legi, creiem que també podien haver parlat amb nosaltres, i no ensenyar-nos un projecte que pel que es va publicar ja estava tot decidit. També pensem que la sala habilitada com a gimnàs no sembla tal cosa, sinó, diguem que és una sala d'usos múltiples que podrà servir per a moltes activitats culturals, i que a més farà que els del Sant Iscle deixin de molestar amb la seva reivindicació. De fet però, l'inconvenient més gran que hi veiem és la seva situació, ja que al ser fora de l'Escola, cada vegada que es vulgui fer servir per part del Col·legi s'haurà de disposar d'un seguit d'acompanyants que dependrà de la quantitat d'alumnes que s'hi desplaçin, tal com marca la normativa. Per acabar-ho d'adobar, en dies plujosos, que és quan més es troba a faltar el gimnàs, al ser fora de l'Escola complicarà encara més el seu accés.

Per tot això, no ens agrada com ha portat el tema l'Ajuntament, i veiem definitivament com s'esvaeix el somni llargament promès de tenir un gimnàs en el Col·legi Sant Iscle.

En el moment d'acabar aquest escrit, veiem com a positiva la idea de tenir un bon Centre Cultural a Vidreres, encara que nosaltres en sortim clarament perjudicats. ■

Castanyada '98 al Salvador Espriu

Aquesta època de l'any (la Tardor) ens fa pensar en la castanyada .. Ah, si, de la castanyada és del que us volíem parlar.

Aquest any és l'últim que passem a l'escola i casualment s'ha fet diferent. Cada curs ha fet una recepta relacionada amb la Tardor.

Recordem aquell dia, 30 d'octubre, a les tres de la tarda. Vàrem baixar en fila, per cursos, i primer de tot vam muntar una taula (mireu la dels de segon, qué ben assortida!), en la qual hi posàrem la recepta que cada curs havia fet:

Els de Pàrvuls, **melmelades acompanyades amb petites torradetes.**

Els de P3, **de plàtan.**

Els de P5, **de poma.**

Els de Cicle Inicial, **panellets.**

Els de primer, **de pinyons.**

Els de segon, **d'ametlla i cirera confitada.**

Els de tercer, **gelats de tardor (d'avellana).**

Els de quart, **castanyes «Maron Glacé».**

Els de cinquè, **bombons de fruites seques.**

Els de sisè, **ametlles garrapinyades** (per cert, els cuiners d'aquest curs en sabien molt).

Després ens ho vam menjar i a les quatre en punt vam menjar les castanyes (com cada any), una mica massa atapaït però ja va estar bé.

Així és com va anar i així és com us ho hem explicat, *la Berta* i *la Meritxell* de sisè curs del Salvador Espriu. ■

L'Esplai participa en una campanya en defensa dels nens del carrer del Brasil

Després de decidir de participar en la selecció que feia la Federació Catalana de l'Esplai, la Unitat XL de l'Esplai Vidrerenc va proposar la Maria Ciuró per viatjar al Brasil i representar-nos al «V Encuentro de Meninos da Rua» (nens del carrer).

El viatge al Brasil i la participació a l'esmentada Trobada s'ha organitzat com a mesura de pressió per tal d'exigir al govern d'aquest país sudamericà que realitzi les actuacions necessàries per resoldre la lamentable situació en què viuen aquests nens i nenes.

La Maria és l'única representant dels diferents esplais de les comarques gironines que ha anat al Brasil i per preparar el viatge, amb anterioritat, ja s'havia trobat amb 17 joves més i 4 monitors d'altres esplais de Catalunya que van ser seleccionats entre un total de 8.000 aspirants.

Els expedicionaris van sortir cap a Brasil el passat 14 de novembre per participar en la citada Trobada, que ha estat organitzada pel Moviment Nacional de Meninos e Menines da Rua, una ONG que vetlla pels infants desamparats del Brasil i que pressiona el govern d'aquest país perquè solucioni la seva problemàtica. Aquest any ha organitzat una campanya de sensibilització sota el lema «Volem viure, no sobreviure».

El Grup d'Esplai Vidrerenc va ser present en el comiat dels joves a l'aeroport del Prat i va quedar convençut que, davant l'allau de gent i energia positiva que s'ha mobilitzat en favor de la causa, cal continuar endavant amb la campanya «Tots som meninos» i recollir diners per col·laborar amb l'ONG Moviment Nacional de Meninos e Menines da Rua.

Les persones que estiguin interessades a col·laborar amb aquesta iniciativa humanitària poden fer aportacions econòmiques al número de compte de la Caixa de Pensions de Barcelona, la Caixa: 3071.76.2100721010.

Dia Mundial de la Gent Gran

El passat 1 d'octubre es va celebrar el Dia Mundial de la Gent Gran amb una festa que es va desenvolupar al castell de Montjuïc, a Barcelona, a la qual vam assistir diversos membres de la Llar de Jubilats de Vidreres. Tots els actes van ser molt concorreguts, ja que la festa va aplegar més d'un miler de persones, una xifra similar al nombre d'assistents al Congrés de la Gent Gran, celebrat el mes de maig passat.

Durant el matí, a l'escenari que s'havia instal·lat per a l'ocasió, va haver-hi actuacions de grups artístics de diferents agrupacions de gent gran d'arreu de Catalunya i una coral va cantar cançons catalanes, andaluses,.... A més, diversos membres d'agrupacions de gent gran catalanes van fer exercicis de gimnàstica de manteniment i d'altres demostracions.

Quant a jocs, n'hi hagué per a tots els gustos, com ara petanca, escacs, tir a l'arc..., mentre a les carpes que s'havien instal·lat en el recinte es desenvolupaven xerrades de temes com ara la gent gran, la salut, la situació dels jubilats en el si de la família, l'evolució del clima,....

Al migdia, la *Selvatana* va interpretar una audició de sardanes a la plaça central i tot seguit va tenir lloc un dinar en el decurs del qual el president de la Generalitat, Jordi Pujol, va dirigir unes paraules a tots els assistents. Entre d'altres qüestions, el president de la Generalitat es va referir als motius de la celebració i a la importància que té i tindrà el col·lectiu de la gent gran en el món actual i de cares al 2.000.

Havent dinat, la *Selvatana* va oferir un concert i seguidament hi hagué un animat ball, que va cloure la festa. Al voltant de 2/4 de 7 de la tarda, sortien cap als seus diferents punts de destí els autocars amb els quals s'havia desplaçat fins a Montjuïc la gent gran d'arreu de Catalunya que assistí a la celebració.

La bandera de l'antiga Marina Catalana

Quan mirem un vaixell ancorat en un port o navegant, si ens hi fixem bé, veurem que exhibeix un seguit de banderes i/o gallardets (banderes de forma triangular) i el pavelló (bandera d'un estat). Tots aquests trossos de tela de diferents formes i colors, a més a més de fer bonic, ens volen dir alguna cosa, tenen el seu propi llenguatge.

Fa milers d'anys que l'home navega i fins fa molt poc no es coneixia ni la ràdio ni el telèfon, de manera que les banderes eren el mitjà de comunicació que utilitzaven els vaixells -és actualment que s'utilitzen més per adornar que per comunicar-se-. Però si coneixem el seu llenguatge, cada bandera o la seva agrupació ens diu quelcom del vaixell, del seu propietari, del país d'origen, del capità...

D'entre totes les banderes que podem veure en un vaixell n'hi ha una que té uns 800 anys d'història i, si ens hi fixem bé, la podrem veure, perquè, malgrat que no hi ha molts vaixells que la porten, sortosament, cada cop són més els qui l'enarboren. És l'estendard de l'Almirall Roger de Llúria al servei del Rei Jaume II, una bandera de forma quadrada que està formada per tres bars d'atzur (blau) sobre camp de plata (blanc) en diagonal i en sentit descendent, des de la punta esquerra de dalt a l'exterior de baix.

El Rei Jaume II ordenà que totes les naus catalanes l'enarboressin com a pavelló distintiu en honor de les grans gestes del seu Almirall. Roger de Llúria va néixer pels vols de l'any 1250 a Calàbria, una regió del Regne de Nàpols, i després de molts mèrits el Rei Pere el Gran el nomenà Almirall dels regnes de Catalunya i de Sicília, segons consta en un document signat a Messina el 20 d'abril de 1283, és a dir, quan ell tenia uns 33 anys. Va morir el 17 de gener de 1305 a València i, tal com va disposar en el seu testament, fou enterrat al sòl i al costat del mausoleu del seu Rei Pere el Gran al monestir de Santes Creus, de tal manera que la gent pogués trepitjar la llosa en senyal d'humilitat. En la llosa de marbre blanc, de 160 cm. de llarg per 63 cm. d'ample, esculpit en caràcters gòtics, s'hi pot llegir:

ACÍ JAU EL NOBLE EN ROGER
DE LLÚRIA, ALMIRALL GENE
RAL DELS REGNES D'ARAGÓ
I DE SICÍLIA PEL SENYOR REI
D'ARAGÓ. I PASSÀ D'ESTA
VIDA EN L'ANY DE L'EN
CARNACIÓ DE NOSTRE SE-
NYOR JESUCRITS MIL I TRESCENTS
I QUATRE, A SETZE CALENDES
DE FEBRER.

Durant anys la flota catalana portà aquesta bandera com a distintiu fins que les monarquies dels Trastàmars i després dels Borbons imposaren les seves. Això va fer que el seu ús es perdés fins que a l'any 1931 la Generalitat de Catalunya, al tenir competències en ordre públic, la féu enarborar en les embarcacions de vigilància de les costes catalanes. Després de l'abril de 1939, portar o posseir aquesta bandera era severament castigat com a símbol independentista o republicà. Recentment, la primera vegada que s'ha tomat a veure aquesta bandera ha estat l'any 1993 amb motiu de la I Trobada de Vaixells d'Època a Vilanova i la Geltrú, en el iot anomenat Bruixot, propietat del Sr. Pep Bermejo, gran marí i professor meu en temes de mar. Espero que cada vegada se'n vegin més per aquest Mar Nostre. ■

Lluís Rieradevall i Mazó
Patró de iot

Bibliografia:

JOAQUIM PLA I BARTRINA, *Banderes i gallardets*, AGAM, Abril 1996. Publ.2

EUFEMIA FORT I COGUL, *Roger de Llúria - Episodis de la història*, Edit. Dalmau, Barcelona 1966

En el centenari de Lorca

A cent anys ja del seu naixement i a més de seixanta de la seva tràgica mort, la figura i l'obra de Federico García Lorca (Fuentevaqueros, Granada, 1898 - Viznar, Granada, 1936) no han parat de créixer en el coneixement i l'estima dels seus lectors. I és que Lorca té el mèrit de pertànyer per dret propi a aquest reduït grup d'escriptors que ultrapassen l'àmbit particular d'una llengua i una cultura per convertir-se en patrimoni de la gran literatura universal.

Lorca és un artista i un home excepcional, dotat d'un cabal creador tan ric com multiforme: recita, dibuixa, interpreta, harmonitza cançons populars... I estudia profundament els poetes del *Siglo de Oro* (Góngora, Soto de Rojas). I s'entrega a la difusió pels pobles d'Espanya del gran teatre antic castellà amb *La Barraca*, grup que fundarà i dirigirà durant els anys de la República. I, si hem de creure els qui millor el van conèixer, fins i tot pel damunt de tot destaca l'espectacle enlluernador de la seva pròpia personalitat, feta de vitalitat incessant, encant irresistible, enginy espumejant, arrasadora simpatia...

Als qui el temps ha privat de conèixer l'home, ens queda la seva obra escrita. El seu teatre, que l'ocuparà especialment als anys trenta: farses com *Amor de don Perimplin con Belisa en su jardín*; comèdies «irrepresentables» (així les va anomenar el propi Lorca), però feliçment representades aquests darrers anys, com *El público* o *Así que pasen cinco años*; tragèdies com *Bodas de sangre* o *Yerma*; i drames com *La casa de Bernarda Alba*, acabada poques setmanes abans dels seu horrorós assassinat.

La brevetat d'aquestes ratlles només ens permetrà apropar-nos, i encara molt parcament, a la seva poesia, que conté, així sí, els grans plantejaments lorquians, tant en els continguts com en les formes. Tot i simplificant al màxim, diguem que el tema major de l'obra de Lorca és la frustració, en diverses facetes: la mort, la pena «negra», l'amor impossible, la infecunditat, les ànsies de llibertat... Des de la seva comprensió i identificació amb els humi-

liats o perseguits (la dona, el gitano, el negre...), i a través de la creació d'un àmbit simbòlic propi (la lluna, el cavall, l'aigua, els metalls...), contempla un món personalíssim en el qual el localisme (oh paradoxa del geni!), a força de primitivisme, es converteix en universal.

Així se'ns ofereix ja des dels seus primers llibres (1921-1927), en expressions d'una dolorosa Andalusia mítica. *Suites*, *Poema del cante jondo*, *Canciones*, contenen poemes d'una bellesa màgica i torbadora:

Córdoba.

Lejana y sola.

Jaca negra, luna grande,
y aceitunas en mi alforja.
Aunque sepa los caminos
yo nunca llegaré a Córdoba.

Por el llano, por el viento,
jaca negra, luna roja.
La muerte me está mirando
desde las torres de Córdoba.

¡Ay qué camino tan largo!
¡Ay mi jaca valerosa!
¡Ay que la muerte me espera
antes de llegar a Córdoba!

Córdoba.

Lejana y sola.

Aquests llibres culminaran en el seu *Romancero gitano* (1928), on llegim, entre altres versos inoblidables, els del *Romance de la luna luna*:

La luna vino a la fragua
con su polisón de nardos.
El niño la mira, mira.
El niño la está mirando.
En el aire conmovido
mueve la luna sus brazos
y enseña, lúbrica y pura,
sus senos de duro estaño.
Huye luna, luna, luna.
Si vinieran los gitanos,
harían con tu corazón
collares y anillos blancos.
Niño, déjame que baile.
Cuando vengan los gitanos,
te encontrarán sobre el yunque
con los ojillos cerrados.
Huye luna, luna, luna,
que ya siento sus caballos.
Niño, déjame, no pises
mi blancor almidonado.

El jinete se acercaba
tocando el tambor del llano.
Dentro de la fragua el niño
tiene los ojos cerrados.

Por el olivar venían,
bronce y sueño, los gitanos.
Las cabezas levantadas
y los ojos entornados.

¡Cómo canta la zumaya,
ay cómo canta en el árbol!
Por el cielo va la luna
con un niño de la mano.

Dentro de la fragua lloran,
dando gritos, los gitanos.
El aire la vela, vela.
El aire la está velando.

Són versos que ens revelen un altre dels aspectes centrals de la poesia lorquiana: la fusió (admirable) de tradició i avantguarda. I serà justament l'element avantguardista el que creixerà, aliat amb una profundíssima crisi personal, a *Poeta en Nueva York* (1929-1930), on el seu contacte amb la realitat nord-americana s'impregnará de terrible desolació:

La aurora de Nueva York tiene
cuatro columnas de cieno
y un huracán de negras palomas
que chapotean las aguas podridas.

La aurora de Nueva York gime
por las inmensas escaleras
buscando entre las aristas
nardos de angustia dibujada.

La aurora llega y nadie la recibe en su boca
porque allí no hay mañana ni esperanza posible.
A veces las monedas en enjambres furiosos
taladran y devoran abandonados niños.

Los primeros que salen comprenden con sus huesos
que no habrá paraísos ni amores deshojados;
saben que van al cieno de números y leyes,
a los juegos sin arte, a sudores sin fruto.

La luz es sepultada por cadenas y ruidos
en impúdico reto de ciencia sin raíces.
Por los barrios hay gentes que vacilan insomnes
como recién salidas de un naufragio de sangre.

Tradició i avantguarda, i amor i mort (si ens és permès de reunir aquí formes i continguts), sintetitzen en bona mesura la seva poesia última, la que recull *Diván del Tamarit* (1934), *Llanto por Ignacio Sánchez Mejías* (1935) o els anomenats *Sonetos del amor oscuro* (1935-1936), que desvelen la vivència dolorosa de la seva homosexualitat en versos que assoieixen tanta angoixa com bellesa:

¡Ay voz secreta del amor oscuro!
¡ay balido sin lanas! ¡ay herida!
¡ay aguja de hiel, camelia hundida!
¡ay corriente sin mar, cuidad sin muro!

¡Ay noche inmensa de perfil seguro,
montaña celestial de angustia erguida!
¡Ay perro en corazón, voz perseguida,
silencio sin confin, liño maduro!

Huye de mi, caliente voz de hielo,
no me quieras perder en la maleza
donde sin fruto gimen came y cielo.

Deja el duro marfil de mi cabeza,
apiádate de mí, ¡rompe mi duelo!
¡que soy amor, que soy naturaleza!

Curt viatge, de trenta-vuit anys, el de Federico García Lorca. Tanmateix, ens és donat l'extraordinari privilegi de fer reneixer, cent anys més tard, el poeta en la seva obra. Les bales dels assassins van matar l'home, però no pas la seva paraula.

Esteban Gutiérrez Díaz-Bernardo

Dues imatges de la representació que el Grup Teatral Vidrerenc va portar a terme al "Casino La Unió", com a homenatge al poeta, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Vidreres.

Els vents tenen el seu carrer

Estem al davant de la segona entrega dels articles inspirats en els carrers del nostre nucli urbà. En aquesta ocasió farem un recorregut temàtic pel poble, sembla que el qualificatiu temàtic està de moda al llarg de la nostra geografia: un parc temàtic, Port Aventura, la construcció del Terra Mític al País Valencià i els constants rumors que apunten a Lloret de Mar amb un futur complex d'aquests. I no és només això, a les televisions també apareixen nits temàtiques. És per aquest motiu que amb unes intencions molt més modestes, tot s'ha de dir, iniciarem una passejada «temàtica» pel nucli urbà.

Quin pot ser el tema escollit? Doctors il·lustres? Vidrerencs famosos? Membres del santoral? Artistes amb majúscules? Tots ells podrien ser-ho, però triarem un concepte diferent, el vent, i per presentar-lo ens basarem en el refranyer popular català que ens diu que els vents són germans esbojarrats i malavinguts: set gegants i una geganta, la tramuntana, que és la més gran i que els governa i fa anar on vol. Ara sabem que són vuit els vents existents, però quin nom tenen? Per això ens hem de situar a la plaça Narcís Monturiol, al bell mig de la qual ens trobarem una font amb una farola. No, el submarí del Sr. Monturiol no hi és, però al seu lloc, a les rajoles de la font, hi ha dibuixada una rosa dels vents, que és on es representen els vents i la direcció que prenen. Així ja en sabem els noms: tramuntana, garbí, llevant, mestral, migjorn, ponent, xaloc i gregal. Menys els dos darrers, tots tenen un carrer al poble.

Segons una creença molt estesa, el vent és fill del sol, que l'engendra i el fa viure, d'ací que només ventegi quan fa sol. Sovint es relaciona el vent amb el temps que farà en un futur, així es diu: «Si el 14 de setembre és ventoler, / l'any vinent serà plover», o «si per Santa Creu fa bon vent, / collita d'olives per a l'any vinent», o «hivern molt assolellat, / estiu molt ventat». Tots sabem que el «març ventós / fa abril plujós», però això de les previsions meteorològiques mai no són del tot fiables i el refranyer ben bé que ho sap a l'afirmar «quan Déu vol, / de tot vent plou». Al veure els refranys sobre el vent, observem com són temuts i és desig general la seva moderació: «el vent, / tant és bo / com dolent», «Poc vent i massa vent / fan un viatge dolent» i al final sempre es cerca «vent de natura / i amb mesura».

Parlem de carrers. Un cop visitada la plaça Narcís Monturiol iniciarem el trajecte eòlic pel més fred de tots, el carrer tramuntana, «tramuntana no té abric / home pobre no té amic». Començarem el carrer al davant de la porta del cementiri vell, el primer tram correspon a la zona de can Moragues, la més recent i una de les més ràpides en creixement urbanístic d'aquests darrers anys. A l'alçada del carrer Francesc Macià, l'avi, ens trobem el primer stop, ara estem situats a la zona més vella del carrer (tot i no tenir gaires anys). Al mateix temps que la resta del carrer ha vist augmentat considerablement el seu trànsit rodal,

últimament pel fer d'ésser un dels dos camins d'accés a la zona poliesportiva, l'escola i l'institut juntament amb el carrer Sant Jordi aquest darrer ha vist reduït el volum de cotxes gràcies als sotracs que hi té instal·lats. Segon i darrer stop, tercera zona, iniciada per Vendôme i amb els jardins en desús de l'antic restaurant, avui torna a presentar ritme constructor. De cop i volta ens trobem un carrer, amb pins, recentment asfaltat. Estem dins la urbanització, hem recorregut uns 800 metres.

La tramuntana és el vent amb més mala fama, «tramuntana / berganta» i la menys desitjada «-vent de dalt? / -Mall!». Bufa del Nord, per això és anomenada «Maria Gavatxa» o de forma més suau «Maria de França».

Anem a un altre carrer del vent, el Ponent. Aquest és un dels carrers amb més solera del poble, dels de sempre. Neix fent cantonada amb el carrer Cellera i acaba a la llar de jubilats. Observant el carrer veiem la història davant dels nostres ulls. Un edifici de tres plantes porta la data de 1876, el del seu costat 1866, de la venda de peix no en queda cap rastre. La fleca, tothom la coneixia per la panificadora, abans era una fàbrica de mitjons d'en Toldrà. Un edifici de pisos, els seus baixos també albergaren una peixateria als anys vuitanta, i així fins al final del carrer, el vell dona la mà al nou. El passat és viu i vol un lloc a la memòria, el trobem al costat del present perquè entenguem el futur. «De ponent, / ni bon vent / ni bona gent», i «any de ponent, / any dolent».

De sis carrers existents al Pla de la Font cinc són ventosos. La riera pel nord, la carretera per l'oest amb el seu pont i la no continuació urbanística clara, són els límits d'aquest sector que sembla un apèndix del nucli urbà i no part del mateix. «Vent de llevant, / porta aigua al davant; / vent de llebeig, / d'aigua no en veig». El llebeig és sinònim del garbí, un altre carrer de la zona que també té el seu lloc en el refranyer popular, «Llebeig d'hivern, / dimonis de l'infern», «Si pel gener / hi ha molts dofins, / any de garbins». Del mestral, pocs refranys n'he trobat, l'únic diu que «Per l'advent, / o llevant o ponent, / i per Nadal, / ni llebeig ni mestral».

El vent del Sud, el migjorn, té altres refranys que fan referència al mal company que és per anar de pesca juntament amb el xaloc, que no té carrer al poble. Ambdós porten pluges que sovint degeneren en temporals. «Xaloc i migjorn, / la fi del món» i «Quan s'acaba el migjorn / el dimoni diu: / Déu faci que no tom». El carrer que ens falta és el Marinada, que no té direcció fixa pel fet que cada indret té una orientació diferent respecte el mar. D'aquest vent, i per acabar, recordarem «Marinada d'hivern, / dia d'infern» i «Vent mari sobre gelada, / pluja o nevada».

Declaració Universal dels Drets Humans

*Aprovada i proclamada per
l'Assemblea General de les
Nacions Unides el 10 de
desembre de 1948*

Ajuntament de Vidreres

**50è Aniversari de la Declaració
dels Drets Humans**

Amb la col.laboració de les escoles
"Sant Iscle", "Salvador Espriu" i IES Vidreres

Article 1

Tots els éssers humans
neixen lliures i iguals
en dignitat i en drets

Article 2

... sense cap distinció
de raça, de color, de
sexe, de llengua, de re-
ligió, d'opinió política
o d'altra mena, d'ori-
gen nacional o social,
de fortuna, de naixe-
ment o de qualsevol al-
tra classe.

Article 3

Tot individu té dret a la vida, a la llibertat i a la seguretat de la seva persona.

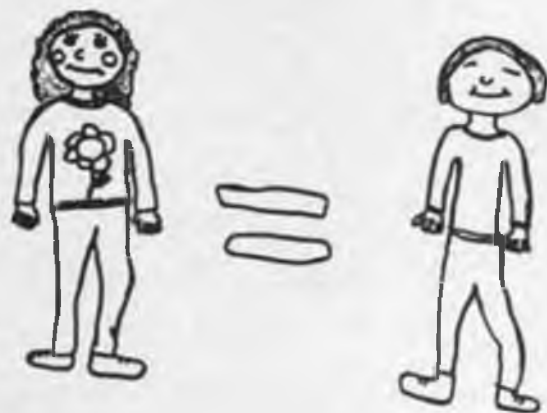
Article 5

Cap persona no serà sotmesa a tortura ni a penes o tractes cruels, inhumans o degradants.

Article 7

Tothom és igual davant la llei i té dret d'obtenir-ne la mateixa protecció sense distincions.

Article 12

Ningú no serà objecte d'intromissions arbitràries en la seva vida privada ni en la de la seva família, en el seu domicili ni en la seva correspondència, ni d'atemptats contra la seva fama i reputació.

Article 23

Tota persona té dret al treball. Tothom té dret, sense cap discriminació, a igual salari per igual treball.

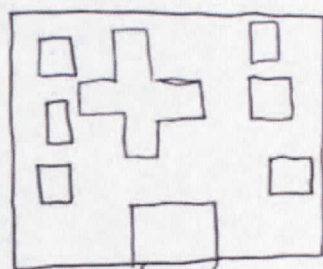
Article 24

Tota persona té dret al descans i al lleure.

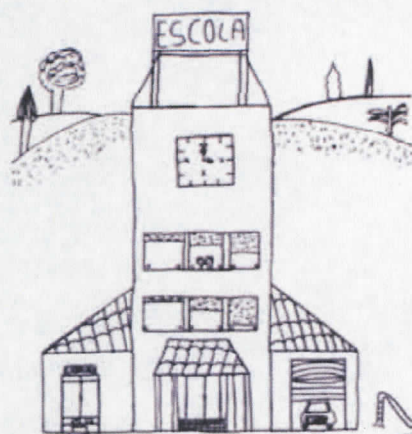
Article 25

Tota persona té dret a un nivell de vida que assegurí la seva salut, el seu benestar i els de la seva família.

Article 26

Tota persona té dret a l'educació. L'educació serà gratuïta, si més no, en el grau elemental i fonamental.

Activitats de tardor i hivern de l'Agrupació Sardanista Bella Dansa

La tardor és temps de bolets, panellets i, sobretot, de castanyes. per això l'Agrupació Sardanista Bella Dansa celebrà la Festa Petita de Vidreres -festa de Sant Iscle i Santa Victòria- amb una Castanyada amenitzada per la cobla **Amoga**, que interpretà una audició de sardanes. Estem molt satisfets amb la participació i desitgem que la Festa de Santa Llúcia (13 de desembre) la iguali i, si és possible, la superi. Amb aquesta diada substituïm les celebracions a l'aire lliure per les sessions de sardanes i ball en recinte cobert.

L'Agrupació té programades 3 vetllades més que tindran lloc els dies 3 de gener (XVIII Diada del soci), 7 de febrer (la Candelera), i 7 de març (Festa fi d'hivern). La primera d'aquestes vetllades anirà a càrrec de la cobla Cadaqués, que oferirà una audició de sardanes i ball al Pavelló.

També oferirà un Concert de Música per a Cobla el dia de Nadal, que anirà a càrrec de la cobla Ciutat de Girona i es desenvoluparà a la Sala municipal del Casino, a les 7 de la tarda.

Us esperem a tots! Bones festes!

Agrupació Sardanista Bella Dansa

P.D.: Aprofitem l'avinentesa per agrair la col·laboració de totes les persones que d'una manera desinteressada ens han ajudat a portar a terme els diferents actes organitzats fins ara. A totes elles moltes gràcies.

L'Agrupació celebrà la Festa Petita de Vidreres amb una Castanyada

Vidreres commemora el 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans

Entre els dies 11 i 13 de desembre d'enguany, Vidreres commemora el 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, que fou aprovada per l'Assemblea de les Nacions Unides el 10 de desembre de l'any 1948, amb un seguit d'actes organitzats per l'Ajuntament amb la col·laboració de l'Agrupació Sardanista Bella Dansa i les Escoles de Vidreres.

El primer acte és una **xerrada-col·loqui**, el divendres dia 11 a les 9 del vespre a la Sala d'Actes de l'Ajuntament, a càrrec de l'Esteve Carles i la Montserrat Barrio,

membres de les ONG's Arquitectes sense fronteres i Metges sense fronteres, respectivament.

L'endemà, el dissabte dia 12, a les 10 del vespre, hi ha un concert del quartet cubà de cant **Gema-4** a la Sala Municipal del Casino la Unió, espai que tots tres dies acollirà exposicions.

La commemoració es clou el diumenge a la tarda amb una audició de sardanes i ball al Casal Vidrerenc a càrrec de la cobla **Ciutat de Calella** i l'organista **Kim**.

Homenatge a la Vellesa

El 29 de novembre passat es va celebrar l'Homenatge a la Vellesa, una festa amb la qual el municipi de Vidreres ret homenatge a la seva gent gran. Es va fer un àpat al Casal Vidrerenc i tot seguit va haver-hi ball, actes que van comptar amb l'assistència de 210 persones, totes majors de 70 anys. En el decurs de la celebració es va entregar una placa commemorativa a l'home i la dona més veterans del municipi: l'Engràcia Llorens Gener, nascuda el 1900, i en Rossend Artau Mas, nascut el 1902.

En anys vinents aquesta festa es farà entrada la primavera, el maig o juny, amb la intenció de gaudir d'un temps i unes temperatures més agradables.

Temporada de Rialles

La programació de Rialles per aquesta temporada 1998-1999 és la següent:

DATA	HORA	COMPANYIA	ESPECTACLE
20/12/98	17'30	Binixiflat	El peix d'or
24/01/99	17'30	La Tropa	Mixu el gat
21/02/99	17'30	Xirriquiteula	Contes de Grimm
21/03/99	17'30	Produccions el sol	Històries d'un arbre mil·lenari
18/04/99	17'30	La Saragata	Quin ofici més bèstia el de trobador
09/05/99	17'30	Nats Nens	Caixes

Escola de Futbol Vidrerenca

Jugadors i tècnics de l'Escola de Futbol Vidrerenca.

El diumenge 4 d'octubre l'Escola de Futbol Vidrerenca va presentar davant dels seus aficionats els prop d'un centenar de jugadors que formen els equips de l'escola. La presentació es va fer coincidint amb el partit de Segona Regional CF Vidreres - Sporting Caulès, fet que va comportar que un gran nombre d'aficionats al futbol s'acostessin al camp. Així doncs, van ser prop de 500 les persones que, entre jugadors, entrenadors, pares i socis del CF Vidreres i l'Sporting Caulès, van ser presents en aquest acte.

Els equips de l'Escola de Futbol Vidrerenca de la temporada 1998-1999 són els següents:

- **Juvenil:** Entrenat per en Rafael Gil i l'Albert Falgueras, juga al Grup 21 de Segona Divisió.
- **Cadet:** Juga al Grup 1 de Tercera Divisió i l'entrenen en Joaquim Batllósera i en Jordi Ceña.
- **Infantil:** Entrenat per l'Amadeu Fullà i en Joaquim Sa-grera, juga al Grup 11 de Primera Divisió.

- **Alevi:** Juga al Grup 2 de Preferent i està entrenat per en Josep Masnou i en Josep Bail-llosera.

Els altres tres equips, coordinats per l'Antonio Martinez, són el Benjami A, format per 10 jugadors que entrena en Xavier Trull, el Benjami B, integrat per 13 jugadors que s'entrenen amb l'Albert Batllósera, i el Prebenjami, que compta amb 11 jugadors i la seva entrenadora és la Cristina Bianco.

L'Escola de Futbol Vidrerenca segueix un any més en la línia de continuïtat ja marcada des de la seva fundació ara fa 3 anys amb l'objectiu de formar persones en el difícil món del futbol.

A més, aquesta temporada, s'ha fet càrrec del C.F. Vidreres amb l'esperança d'aconseguir, en un breu període de temps, un equip amb jugadors formats a l'escola que permeti gaudir del futbol als vidrerenca fidels al club i, d'aquesta manera, evitar que desaparegui. ■

Club Ciclista Vidreres

Les últimes activitats realitzades durant aquest any 98 han estat la marxa cicloturista i una cursa infantil.

El 20 de setembre va tenir lloc la XIV Marxa Cicloturista «Vila de Vidreres» amb un recorregut de 95 quilòmetres, passant per Anglès, Sant Hilari i Hostalric. Varen participar-hi 96 corredors i al final de la marxa es va servir un esmorzar per a tots els participants al parc municipal de Mas Flassià.

El trofeu al participant de més edat va correspondre a Antoni Poch, corredor del CC Pineda nascut a l'any 1927; el destinat al més jove fou per Josep Patiño, corredor del CC Matarón nascut l'any 1980, i el que reconeix el club amb més participants va recaure al Guixols, que va aportar 20 corredors.

Per la Festa Major, el dissabte a la tarda, es va fer la V Cursa Infantil Copa Generalitat, en la qual els corredors gironins van dominar 4 de les 5 curses que es disputaren en el circuit urbà de Can Moragues - Mas Flassià. Els

equips d'Olot, Palafugell i Montcada van classificar-se en 1r, 2n i 3r lloc, respectivament. Al final es va fer una cursa per als nens i nenes de Vidreres, que també van rebre trofeu. ■

Paradeta del CC Vidreres a la Fira de Primavera (Foto: F.Buñil).

Club de Futbol Vidreres

Ara que ja portem un terç de la competició acomplert i observem amb desencís que la classificació de l'equip (últim amb tan sols un partit empatat i cap de guanyat) no és aquella que hauriem volgut quan ens embarcàrem en aquesta «aventura».

Ara que les coses se'ns posen difícils i que és un fet irrefutable i que som els cuers del nostre grup per demèrits propis i no per mèrits d'altres.

Ara que hem vist que estem immersos dins la vulgaritat futbolística d'una categoria regional cada vegada menys qualificada i on preval el resultat «costi el que costi» i que del que s'anomena «futbol» en veiem amb comptagotes.

Ara que veiem com els nostres jugadors acaben resignats a la sort, esperançats en gaudir mínimament d'un arbitratge digne i demostrar que el futbol que realment poden tresorejar és aquell que ens ha de portar, en un temps no molt llarg, a «guanyar» demostrant que també es pot «guanyar jugant a futbol».

Ara no és el moment de què ens envaeixi el desencís, no és el moment de donar-nos per vençuts i de resignar-

nos a la sort de deixar passar la competició i pensar que sigui el que Déu vulgui.

És l'hora de tenir clar quins són els nostres principis. Aquells principis que per sobre de tot portaren als membres d'aquesta Junta Directiva, alhora directius de l'Escola de Futbol Vidrerenca, a afrontar amb il·lusió desmesurada el repte de mantenir surant aquest vaixell. Un vaixell d'anys però amb un motor nou. Un motor que funciona amb la base de la il·lusió amb què emprenguérem fa quatre anys la fita de donar al jovent del poble una sortida esportiva en el món del futbol.

Vidrerenca en general, socis i simpatitzants del CF Vidreres que tingueu a bé llegir aquestes quatre ratlles, sapigau que des d'aquesta Junta Directiva es farà l'impossible per mantenir la categoria, però sempre essent conscients de quines són les nostres limitacions i de quins són els nostres principis.

Aprofitem, tanmateix, aquest espai per desitjar a tots els vidrerenca un molt Bon Nadal i un Feliç i Prósper Any 1999.

Club Esportiu les Rabasses de Vidreres

El CE les Rabasses de Vidreres ha decidit organitzar una cursa de BTT al poble el mes de febrer de l'any vinent. És amb aquest projecte que el nostre club vol treballar per donar suport a tot allò que signifiqui consolidar, millorar i promocionar aquest esport entre l'afició de Vidreres.

Tota la feina desenvolupada en les trobades de socis del club demostra que a part de tenir unes enormes ganes d'anar amb bicicleta, també es té la il·lusió d'organitzar una cursa que, en aquest cas, serà popular i oberta a tothom, i que desitgem que sigui el més ben rebuda possible per part de tots els vidrerenca.

En l'apartat competitiu, tot i estar a les acaballes de la temporada, els nostres corredors no han reduït la seva activitat. Han competit en algunes curses populars com la de Fogars de la Selva, amb bons resultats d'en Joan Massó, l'Àngel Guich i la Pilar Guich. També a Tordera, on l'Agusti León va pujar al pòdium en quedar segon de la seva categoria i on també destaquem el quart lloc d'en Joan Massó i el sisè d'en Luis Julià en Master 30, el cinquè de l'Àngel Guich en Sub 23 i el bon paper dels germans Albert i Antoni Becerra i d'en Carles Fernández.

Cal ressaltar també el cinquè lloc de la classificació absoluta assolit per en Joan Massó a la duatló d'Amer i el dotzè de l'Albert Becerra, així com els bons resultats en la cursa de fons de Platja d'Aro de l'Àngel Guich, l'Agusti León, en Salvador Torroella i l'Albert Carandell.

Corredors del CE les Rabasses de Vidreres.

Finalment, esmentar la participació d'en Francesc Babot, en Xavier Babot i l'Albert Carandell en la marxa cicloturista realitzada a Vidreres el passat mes de setembre.

Els atletes del Club Olímpic Vidreres comencen la temporada de cross

El Club Olímpic Vidreres ha iniciat novament la temporada de cross amb la seva participació en el Cross de Calldetenes, prova en la qual només van participar alguns atletes del Club. Les atletes del Club van fer un paper força meritori, ja que en categoria infantil Laura Pagés va ocupar la 16a posició i la seva companya Lidia Bas la 20a, en categoria cadet Bàrbara Ramon va quedar 4a i la seva germana Natàlia va ser 17a, mentre que el 12è lloc fou per a Fátima Bouamri, i en categoria júnior Gemma Masnou va finalitzar la cursa en primera posició. En les curses masculines, Pau Sarsanedas va ser 9è i David Gutiérrez 14è en categoria juvenil, Jordi Vadillo va fer un meritori 4t lloc en la categoria júnior, Jaume Cardona finalitzà 10è en promeses i Josep Iglesias, Isidre Moragues i Marc Sarsanedas van quedar en els llocs 25è, 33è i 48è, respectivament, en la categoria absoluta.

El següent cap de setmana, concretament el diumenge 8 de novembre, van començar la temporada de cross participant en el Cross de Santa Coloma de Farners, que enguany celebrava la seva 25ena edició, una bona part dels atletes del Club, sobretot els més petits de les categories de promoció, que van obtenir molts bons resultats. Les classificacions dels atletes del Club Olímpic Vidreres en les curses de les diferents categories van ser les següents:

Prebenjami M: Albert Sesé 23è.
Benjami M (89): German Garcia 4t i Rubén Montero 10è.
Benjami F (89): Maria Julià 5a, Ingrid Fornells 8a, Alba Gutiérrez 9a i Laura Sureda 18a.
Benjami F (90): Ester Sesé 8a, Lorena Cifuentes 9a i Maria Gascons 10a.
Benjami M (90): Joan Castro 3r, Eric Bertran 5è, Ferran Pagès 6è, Abel Erena, 10è, Pol Solé, 11è, Eduard Bas 23è i Carles Holgado 28è.
Alevi M (87): Adam Bertran 18è.
Alevi F (87): Meritxell Solé 8a.
Alevi F (88): Laura Clapés 23a.
Infantil M (86): Josep Augué 27è, Carles Ros 28è, Carles Pla 30è i Jordi Becerra 34è.
Infantil F (86): Laura Pagès 6a i Lidia Bas 10a.
Cadet F: Bàrbara Ramon 5a, Fátima Bouamri 8a, Natàlia Ramon 12a, Glòria Clapés 22a i Gemma Augué 23a.
Cadet M: Xavier Canyet 19è.
Juvenil M: Pau Sarsanedas 4t, David Gutiérrez 5à i Jordi Viader 10è.
Júnior M: Jordi Vadillo 10è i Randoff Arvelo 30è.
Júnior F: Gemma Masnou 2a.
Promesa M: Jaume Cardona 8è.
Sènior F: Anna M. Tena 8a.
Sènior M: Josep Iglesias 41è, Josep Permanyer 52è, Jordi Gelma 57è, Josep Garriga 66è i Albert Becerra 70è.

Veterà F: Rita Masferrer 7a.

Veterà M: Isidre Moragues 4t i Marc Sarsanedas 21è.

El diumenge 15 de novembre, els atletes del Club Olímpic Vidreres van participar en el cross de la Vall de Bianya, on van fer sis podis, amb dues victòries en categoria femenina. Els resultats obtinguts pels atletes vidrerencs en les diferents categories van ser els següents:

Benjami M: Joan Castro 5è.

Juvenil M: Pau Sarsanedas 2n, David Gutiérrez 4t i Jordi Viader 6è.

Júnior M: Jordi Vadillo 3r i Miquel Malet 14è.

Promesa M: Jaume Cardona 3r.

Sènior M: Josep Adroguer 33è.

Veterà M: Isidre Moragues 5è i Marc Sarsanedas 12è.

Benjami F: Maria Julià 8a.

Infantil F: Laura Pagès 9a.

Cadet F: Bàrbara Ramon 1a, Fátima Bouamri 4a i Natàlia Ramon 6a.

Júnior F: Gemma Masnou 1a i Sara Ramon 6a.

Sènior F: Anna M. Tena 3a.

Veterà F: Rita Masferrer 7a.

El mateix dia, van participar en la Mitja Marató de Ripoll els atletes del Club Josep Permanyer (que va fer un temps de 1h 19' 01"); Jordi Gelma (1h 19' 48"), Llorenç Solé, Joan Serrano i Pere Vall-Ilosera.

Finalment, el diumenge 22 de novembre, el Club Olímpic Vidreres va dur alguns dels seus atletes a participar en el Cros Internacional de Quintanar de la Orden, una de les proves de gran prestigi del circuit estatal que va permetre als atletes vidrerencs mesurar-se amb altres atletes de nivell estatal.

En fèmines, la cadet Bàrbara Ramon va finalitzar la seva prova en una excel·lent 11a posició, mentre que Gemma Masnou va obtenir un important triomf en la cursa júnior. Anna M. Tena va acabar els 6 Km. de què constava la cursa absoluta en 36a posició, una prova en la qual va competir amb atletes de nivell internacional, com la campiona mundial de fons Fernanda Ribero. Val a dir que en veteranes, l'atleta de Sant Hilari Rita Masferrer va finalitzar en 9è lloc.

En la categoria masculina, el juvenil Pau Sarsanedas va acabar en 34a posició mentre que Jordi Vadillo creuà la línia d'arribada en el 58è lloc en una cursa júnior de gran nivell i en la qual un altre representant del Club, Randoff Arvelo, va obtenir el 14è lloc. En la categoria de veterans, Isidre Moragues i Marc Sarsanedas van acabar en la 12a i 34a posició, respectivament.

Isaac Pons guanya el Campionat de Catalunya de Trial

El pilot vidrerenc Isaac Pons ha guanyat aquest any el Campionat de Catalunya de Trial de categoria juvenil amb una «Mecatecno». El pilot vidrerenc ha dominat aquest campionat de manera incontestable, atès que ha guanyat totes les curses de la temporada excepte una, en la qual es va classificar en segon lloc.

A més d'estar molt content pels resultats, l'Issac valora molt positivament l'experiència assolida aquesta temporada, en considerar que li serà de molta ajuda l'any vinent quan competeixi en categoria cadet amb una moto «Gas-Gas» de 125 cc. La nova temporada, l'Issac participarà en el Campionat de Catalunya de Trial de cadets i en el Campionat d'Espanya de Trial de cadets, competició aquesta última en la qual li fa molta il·lusió participar-hi perquè serà la primera vegada que intervé en un prova d'àmbit estatal.

L'Issac vol fer públic el seu agraïment a les persones que l'han ajudat més: en Josep Fernández, que és el seu motxiller i mecànic, en Joan Pons, que és el seu pare i que l'any 1993 li va comprar la seva primera moto, i l'equip de «Gas-Gas» i «Zona Zero».

L'Isaac Pons amb el seu pare i el motxiller Joan Fernández.

Una mostra de fins a quin punt domina la moto l'Issac.

Se celebra el VI Autocross

En totes les proves d'autocross, els pilots realitzen maniobres molt espectaculars.

El diumenge dia 8 de novembre es va celebrar a Can Vives el VI Autocross, una prova organitzada per l'«Escuderia 4 Rodes Club Esportiu», que va aplegar un gran nombre d'espectadors. L'esmentada entitat, que està presidida per Jordi Masó i té com a vicepresident en Joan Ambrós, va comptar amb la col·laboració de diversos establiments comercials, bars, tallers mecànics... per tal d'organitzar les curses en les quals participaren turismes, Car-Cross i T.T.

L'any vinent hi ha programades cinc curses, totes puntuables per al Campionat de Catalunya, que es desenvoluparan d'acord amb el calendari que adjuntem.

11 d'abril ..	Slàlom. Exhibició de Toc-Cars
13 de juny	Autocross
5 de setembre	Car-Cross
3 d'octubre	Car-Cross

La prova va atreure força públic, que es va instal·lar en les zones altes dels voltants del circuit.

Escola de Bàsquet del CB 9 Caulès

Ens han proposat, molt amablement, d'escriure unes ratlles per expressar públicament els temes que com a entitat social ens semblin oportuns, i com a entitat social ens volem limitar a ser la veu o el reflex del que estem vivint com a Club.

Quan vàrem començar tot eren il·lusions, projectes, idees... i, a poc a poc, cada dia són més reals i se'ns obren més portes a un futur més esperançador del que somiàvem.

El pavelló poliesportiu ja quasi està llest per poder entrenar i jugar en unes extraordinàries condicions. Volem agrair a l'Ajuntament que accedis a les nostres peticions de posar dues cistelles més de minibàsquet al pavelló, ja que l'alluència de petits jugadors a l'Escola de Bàsquet ha superat amb escreix les previsions més optimistes.

Avui per avui, ja comptem amb una cinquantena de nens i nenes que, dos dies a la setmana, es van introduint en l'apassionant món del bàsquet. També comptem amb la col·laboració de 7 monitors. Fins i tot hem hagut de comprar més material esportiu, ja que el que teníem no era suficient per a tota la mainada.

Hem encarregat un conjunt de roba esportiva d'uniforme per a cada jugador, que s'entrega aquest mes de desembre. Hi haurà un xandall, bossa, mitjons, pantaló curt, samarreta i suadera amb els colors blau i taronja que identifiquen el Club i l'Escola de Bàsquet.

Com a entitat social, estem molt contents de comptar amb la considerable xifra de 200 socis i abonats al Club, que contribueixen a tirar endavant l'Escola, el primer equip, i els projectes que anem preparant.

Volem aprofitar l'avinentsa per deixar constància de la nostra actitud oberta envers tothom qui vulgui treballar per arrancar aquest projecte i acabar de dur-lo a terme.

Quant a l'aspecte esportiu, només donem ànim al nostre primer equip, que va primer de la seva lliga, fent una esplèndida temporada i sense haver perdut cap partit.

Agraïts per aquesta oportunitat, ens acomiadem fins la propera ocasió esperant que tot segueixi tan bé o millor que fins avui.

Model de creixement

Normalment, cada entitat econòmica, al nivell que sigui, busca la seva persistència i, a mig termini, es planteja la via de mantenir-la, renovar-la i incrementar-la.

Això, en una família serà un pla d'estalvi o de pensions, en una empresa un pla de màrqueting i en un govern una política econòmica.

No sé quin nom pot rebre en un poble, però en el nostre, caldria veure si mai ha sigut definit. Perquè no sé si algú ha rumiat la fórmula per, d'aquí a 30 anys, continuar dient «Vidreres gastronòmica» i que les botigues puguin dir «Vidreres comercial». L'únic que tinc segur és el que sembla que no volem, Poligons Industrials, que porten gent de fora, de classe baixa... i Vidreres és molt «fino» per a això.

A mi, com que no sóc l'hereu de casa meva, i he escollit una professió (enginyer) que necessita del teixit industrial, em dóna enveja que Sils escometi l'ampliació del seu polígon, que hagi creat una «Borsa de treball» i que exigeixin que es contracti gent de la població.

L'opció d'un polígon industrial promocionat directament

per l'Ajuntament és la manera més segura i ràpida d'aconseguir incrementar l'activitat econòmica del poble, i és la promesa electoral més important que portà al Sr. Salvador Salvadó a l'Alcaldia.

Altres models de creixement poden passar per afavorir el sector serveis o buscar activitats que requereixin personal qualificat (escoles, universitats, hospitals, centres d'investigació, centres recreatius,...), però que no són incompatibles amb la indústria.

Dintre de poc, es vol definir el segon parc temàtic de Catalunya, per al qual té molt pes econòmic i polític l'opció de Lloret de Mar. El problema que té Lloret és que el terreny que tenien designat ja ha estat descartat per petit i estan buscant un altre emplaçament.

Donades les bones comunicacions de Vidreres, podríem ser una bona opció per a aquesta proposta. Pot semblar una bajanada, però em consta que l'alcalde de Sils fa anys que parla del tema.

Josep Ruhi Jovanet

L'Ajuntament de Vidreres

desitja a tots els veïns

*un Bon Nadal i
un Fel·liç Any Nou*

R e c o r d s

Fa uns dies vaig veure uns nens agafadets d'una corda i acompanyats per tres jovenetes. El record d'una part de la meua vida va fluir espontàniament.

Una noia jove, resident i filla de Vidreres, començava una nova etapa com a mestra parvulista. Fins llavors havia exercit de mestra de grau fora de Vidreres, però després d'unes noves oposicions s'havia convertit en mestra parvulista.

La classe estava sobre la presó de Vidreres, s'hi accedia a través d'una escala, i era força espaiosa i clara. Recordo quasi tots els alumnes, però especialment la Ramona, que em solia portar feixos de bruc per encendre l'estufa. Era molt bellugadissa i no m'imaginava que un dia seria la meua neboda.

Una anècdota que recordo és la resposta que un alumne donà a la següent pregunta: «On s'ha d'anar els diumenges?» Amb veu enèrgica em contestà: «A can Magí!»

El lloc d'esbarjo era la Plaça de l'Església. Llavors hi havia poquíssims cotxes i la vigilància dels nanos no era difícil. A les tardes solíem tenir l'esbarjo amenitzat per les discussions i tertúlies que es feien al bar de can Rossell, sobresortint la veu del Doctor Deulofeu, que acostumava a anar-hi a prendre el café acompanyat d'altres veïns de Vidreres.

El meu espòs, Ferran Gelats, mestre també de Vidreres, vingué un dia a la classe i mirà atentament

el sostre. Li semblà que no oferia prou seguretat. En «siset Dansa», constructor d'obres, compartí els seus temors i ens traslladaren a cal Rellotger, antic café situat també en un pis. L'espai era més gran, però trist i poc il·luminat. Vam estar-hi fins que s'inaugurà el grup Sant Iscle, aconseguit sobretot gràcies a la tenacitat d'un aragonès, Ramon Gorbs, alcalde en aquells temps de Vidreres. El terreny fou comprat, a un preu molt assequible, al Sr. Aregay del Picornell, qui el vengué sense tenir-ne ganes, en tractar-se de l'edificació d'unes escoles.

Anys després ens traslladàrem a Barcelona per facilitar els estudis dels nostres fills. Al principi, una de les poques coses que em complaien, era que quan anava a comprar vedella i preguntava per la seva qualitat em responien: «Senyora, aquesta carn és de Girona», però acostumats a la carn de casa i altres productes de Vidreres, no trobàvem res bo.

El Sr. Rigau i la Sra. Vinyals, mestres molt estimats i bons amics nostres, residents llavors a Barcelona, ens advertiren que necessitariem uns dos anys per acostumar-nos a la ciutat. S'equivocaren. Necessitàrem molt més temps, i s'hi haig de ser sincera, no ho aconseguirem mai. Sempre vam enyorar el poble de Vidreres.

Herminia Colls i Soler

Vol per Nicaragua

Amb el nas aixafat contra la finestra, i els ulls a punt de saltar-me de la cara, observo per primera vegada el sòl de Nicaragua.

Des de l'interior de l'avió intento guaitar més enllà del que la visió em permet. Per més que cerqui, però, només hi veig muntanyes. Un munt de muntanyes verdoses, espesses i mig amagades pels núvols. Gairebé m'atreiria a dir selvàtiques; imatges que només havia pogut veure a la televisió. Enlloc hi puc veure ningú. La sensació que s'hi palpa és de solitud, quietud... però sobretot de fred. Sensació que em desapareix un cop he baixat de l'avió; fa una calor espantosa.

Els dies passen a Nicaragua

Arribem al poble de Palacagüina a les deu del vespre. Després d'un viatge amb *busito* de més de quatre hores per una carretera farcida de sots, ens plantem davant la *comisión*. Allí, en una cantonada del *parquecito*, una munió de gent formada per diferents famílies del poble ens espera per donar-nos la benvinguda. Són les famílies que ens acolliran durant la nostra estada a Palacagüina.

Jo, amb un gest heroic més de compromís que res més, voltejo el *busito* i saludo les famílies: «*Hola!*» Els Niques, amb expressió de sorpresa, responen amb un gest tímid però càlid, tot canviant un pèl l'expressió dels seus rostres. Em fixo en la rialla d'una noia. Ella m'està mirant. Jo també l'observo. Minuts més tard m'assabento que aquella noia guapa que em somreia es diu Noèlia i és la filla gran de la casa on viuré.

Passo la nit a l'habitació de meravella. Aviat, a les cinc del matí, se senten les primeres rialles dels nens de la casa. És l'Ernesto Noel, *Noelito*, que juga amb els seus cosins: en Kevin i la Genesis. Ambdós dormen amb la seva mare a l'habitació del costat a causa que la seva casa s'està derrumbant «per problemes d'aluminosi?». Els crits de goig tan punt surt el sol seran el meu despertador a partir d'ara. També ho seran el soroll de les corredisses que se senten quan la canalla juga a improvisar funcions teatrals amb draps bruts i vells. O els crits dels nens del veïnat que coregen el nom del valent que està torejant el *chancho* de la casa. Tot un seguit de jocs que seran rutina a partir d'ara, cada mati abans d'anar a escola, al mati, abans que uns quants es vesteixin de vint-i-un botons i es facin la clenxa per anar a escola, i uns altres arrepleguin els seus estris de treball per anar a enllustrar botes al *parquecito* per tal d'aconseguir quatre pesos per a la família. Total, de ben segur que el pare se'ls gastarà amb *Wuara*.

Molt abans que les rialles però, tots els galls del poble m'han donat la benvinguda amb el seu cant sorollós i característic d'arreu: -kikiñki!!! (amb els dies m'assabento que temps enrere hi havia hagut moltíssims galls al poble, però que a causa de la manca d'aliments, es varen veure obligats a menjar-se'ls).

Avui som davant del poble de Palacagüina, bé, el poble sencer no, però sí davant les famílies que estan més vinculades amb la comissió i l'agermanament amb Arbúcies SO.AR.PAL. (Solidaritat Arbúcies Palacagüina). Asseguts en primera línia, un grup d'exguerrillers del F.S.L.N. (Frente de Liberación Nacional) ens canta una cançó dedicada exclusivament per a nosaltres. Els instruments que utilitzen són arcaics. Semblen trets d'un museu d'antiguitats. Els seus rostres són molt curtits, la seva mirada és fulminant, la seva expressió denota força, ràbia, vida i sobretot rudesia. No ens miren a la cara, i la seva postura emocional. Tot seguit puja a l'escenari un home d'edat avançada. Es col·loca en posició, com si anés a realitzar el més gran dels xisclets, i comença a cantar una cançó al més pur estil Nika. La cançó parla de la guerra i la revolució. En el moment més àlgid la dona del darrere em dona un copet a l'esquena i em diu: «*Este señor luchó con Sandino. Escúchele, escúchele*». L'emoció és extrema. Em salten llàgrimes dels ulls.

És la matinada a Palacagüina. Els pocs galls que encara queden ja fa hores que han cantat i els nens es preparen per llevar-se. Nosaltres pugem al Toyota i ens dirigim a *las comunidades*. Les comunitats són petites barria-

des nikes que volten el poble de palacaguina en les quals s'hi troba la gent més pobre i humil. Ahora, però, és allà on encara es pot percebre la puresa del poble nicaraguenc.

Després d'un *trekking* increïble per muntanyes i rius, arribem al Tamarindo, comunitat cent per cent sandinista. És increïble com l'han deixada, sembla festa major. La casa principal és plena de plantes penjades del sostre. Les cadires estan guarnides amb cintes velles de colors. Tot el poble és al carrer, amb els nens i les nenes pul-lulant per tot arreu. Tots ells porten el vestit de gala, i és que la jornada s'ho val; -«llegan los amigos del norte». La rebuda és massa per a nosaltres. És afalagador el que fan. Ens canten, ens fan discursos, improvitzen obres de teatre, el grup de música ens canta cançons, ens donen menjar, etc, etc, etc,...

Passo l'estona entre emoció i emoció i tot seguit em dirigeixo al *cerro*, on el poble es va defensar de la *contra*. Allí un exguerriller em pregunta el nom. Jo li'l dic, i ell es compromet a guiar-me cap a les trinxeres. Allà, des dels mateixos forats on 82 homes atrinxerats varen defensar el Tamarindo, en Maraiano assenyala amb el dit per on passava la *contra*. M'assenyala el lloc on dos amics seus varen perdre la vida durant una batuda. M'explica com i on curaven els ferits. M'explica quan de temps va durar la guerra, i com les dones els portaven el menjar i les municions arriscant les seves vides. Tot i això, no li falten ganes de viure ni de riure. Em convida a casa seva i em presenta la seva família. L'escalfor d'aquesta gent supera el més terrílic dels volcans en erupció.

Han passat uns dies des que he arribat, i per fi em dispo a anar a l'escola dels *pipitos*. Allà s'hi reuneixen part dels nens i nenes amb minusvalideses del poble (dic una part perquè la gran majoria que no hi assisteix viu a les comunitats i no es pot permetre el luxe de baixar al poble i portar els fills amb *n.e.e.* a l'escola especial). Abans, però, li pregunto a la Verónica com s'hi va i ella m'ho explica: - «donde el centro de salud, 2 cuadras al sur, 1 cuadra al oeste». Jo, decidit, faig que si amb el cap, prenc el material i començo a caminar cap als pipitos. Decidit, traveso el parquécito, és molt aviat i és ple de nens, uns que es dirigeixen al col·legi i d'altres que enllustren sabates per 1/2 peso (7 pessetes i mitja). Mentre camino m'adono que la gent m'observa, bé, la sensació és que tot el poble m'observa. De seguida però, preguntant a la gent, em planto davant l'escola.

Passo a l'interior de la primera sala (entradeta) i hi trobo una senyora asseguda davant un taulell. Em diu que m'assegui i m'esperï, que els nens ja vindran més tard -«si es que vienen»- i que la directora avui no vindrà -«no sé muy bien por qué» -em respon.

Amb els dies m'adono que la Remedios (la recepcionista) sol estar asseguda davant del taulell sense saber quina és la seva feina en realitat, que la senyora Maria Antonia (directora) no hi sol ser, i que els alumnes venen quan les circumstàncies metereològiques i sobretot econòmiques els ho permeten. Tot i les dificultats organitzatives evidents, redacto un *planing* de treball del

qual només n'acabaré realitzant una tasca de totes les que m'havia proposat. I no ha estat fàcil. He mirat d'ensenyar com es construeix un plafó a la Marta, una educadora dels pipitos, i després d'una setmana de treballar-hi la proposta encara resta per acabar.

Segueixen passant els dies. Em dirigeixo a primària, on hi tinc part del material educatiu. Em planto davant la porta, al bell mig d'una munió de nens i nenes que s'esperen per entrar. Una mare, la més atrevida, em pregunta si sóc un professor de la brigada. Jo, li responc que sí. Després, em diu si som alemanys o italians, i jo li explico que venim de Catalunya, i la miro de situar: «*al sur de Francia, tocando con Espanya*». Més endavant m'adono que és una tonteria mirar d'explicar a tothom d'on vinc i passo a una resposta més simple: «*venimos de España*».

Passa l'estona i la porta no s'obre. Aleshores pregunto què és el que passa, i m'expliquen que no saben qui té la clau ni tampoc si vindrà la persona que la té. Una hora més tard apareix un personatge, ell porta la clau.

El trajecte fins a les aules és curt, però suficient per adonar-me del xivarri que són capaços de fer els nens i de la poca habilitat de les mestres per fer-los callar. Més tard m'adono que dins les aules ni els nens/es ni les mestres parlen; només criden. Suposo que té quelcom a veure amb la distància que hi ha entre les parets i el sostre per tal de ventilar les aules; aquest fet ocasiona que qualsevol soroll que es produeixi en una habitació se senti augmentat a l'aula del costat.

Bé, la sensació que tinc és de caos i d'una falta de coordinació que dificulta moltíssim el treball. Moments més tard, un cop a l'interior de l'aula on treballaré avui, m'adono que el material no hi és. Aprofito un moment que la classe està en silenci i li pregunto a la professora on és el material. «*Se encuentra en la biblioteca, pero las llaves se las llevó la señorita Concepción y de momento no ha venido*». La senyora Concepción no va aparèixer en tot el dia.

«*Dios mio!*» -em lamento jo.

La situació caòtica que es viu a l'hora de treballar és evident, però té la seva lògica si ens fixem en la situació del país. A Nicaragua un mestre rep un salari de 500

córdobas (7.000 pessetes) al mes, quan es considera que el salari mínim per no haver de malviure és de 10.000 pessetes. A més, és important saber que cada poble té unes 20 ó 25 comunitats, les quals es troben a una distància de 10 a 25 Km. Aquest fet dificulta molt la tasca educativa dels nens i nenes d'aquestes comunitats, en les quals hi intervé un mestre que s'haurà de llevar unes hores abans per tal d'arribar a l'*escuelita* de la comunitat a una hora raonable (mitjà de transport: les cames, és clar).

D'altra banda, no podem oblidar els anys de guerra que ha patit el país (del 79, any que va guanyar les eleccions el FSLN amb Daniel Ortega com a president, fins al 90, quan les va guanyar la Violeta Chamorro). Un període de sang i pobresa del qual el poble nicaraguenc encara no s'ha pogut refer. Amb tot això, els més perjudicats han estat els infants, que, sense una estructura sanitària establerta (de pago) i un país on la privatització ha dividit els nens i les nenes entre els qui poden rebre educació i els qui es veuran obligats a pidolar per sobreviure, no poden posar els fonaments del seu país. Es veuen manipulats per un govern neolliberal sense cap interès a solucionar el problema. No hem d'oblidar que l'educació, abans que mera educació, és una arma de poder, i un poble sense educació és un poble destinat a la pobresa. ■

Francesc València

Vocabulari nica:

Busito: autobús amb el qual es traslladen a Nicaragua.

Comisión: local de contacte amb SOARPAL.

Parquecito: petita placeta que es troba situada al bell mig del poble.

Chancho: porc.

Peso: és el córdoba, la moneda oficial de Nicaragua.

Wuaro: ron.

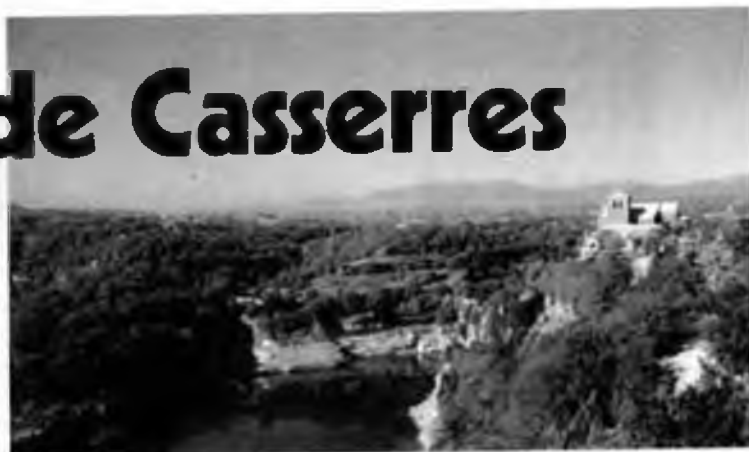
Cerro: serralada de muntanyes.

Contra: mercenaris finançats per la CIA de Reagan, formada per exguàrdies del dictador A. Somoza.

Pipitos: grup de nens amb minervalideses físiques i/o psicològiques.

N.e.e.: necessitats educatives especials.

Sant Pere de Casserres

La carretera circula per un paratge magnífic, ple d'arbres, i ens porta a Tavèrnoles, al castell de Savasona i a Sant Feliuet, poblets rurals d'una bellesa idíl·lica.

Ara que els dies són curts, cal anar d'hora, ja que així ens podrem aturar per tots els racons pels quals anem passant, ja sigui a l'anada o a la tornada.

Per anar a Sant Pere de Casserres hem d'arribar fins gairebé al final de la carretera i trencar a mà esquerra quan el corresponent rètol ens ho indica. El primer tram és asfaltat, ja que hi ha una forta pujada i seria impossible a l'hivern transitar-hi en cotxe normal. Després ve el camí de terra fins que arribem al pàrquing. Des de Vidreres hi estarem una hora i quart sense córrer. Deixem el cotxe, entrem a la casa d'acolliment, paguem la corresponent entrada i ens dirigim a peu fins al monestir. Qui l'ha vist i el veu... El recordo abandonat, maltractat, ple de bardisses arreu. Ara tot és net i polit, les pedres han recuperat el seu valor històric i resulta més fàcil descobrir la seva magnificència.

Un dels encerts de la restauració -almenys per a mi- és el d'haver fet el pàrquing a una distància prudencial que permeti descobrir el monestir de lluny i després anar-lo copsant a mesura que ens hi acostem. És el que m'agrada també de Sant Pere de Rodes. Si bé el monestir de Sant Pere de Casserres mereix per ell sol una visita, cal afegir-li la vista impressionant que ens ofereix l'entorn. Antigament, el monestir estava encerclat pel riu Ter, però ara sembla una illa envoltada per l'aigua del pantà de Sau, que el fa encara més inasequible. Els caps de setmana a 2/4 d'1 i a les 4 de la tarda hi ha visita guiada, que dura una hora. Val la pena seguir-la, no es fa gens carregosa i s'aprenen moltes coses. Durant la setmana també es pot visitar, però si es vol un guia cal avisar prèviament. Els autocars no arriben a l'aparcament i, en tot cas, caldrà baixar al Parador i pujar a peu, uns tres quarts d'hora. I un detall important, si arribem d'hora podem fer un bon esmorzar a base d'embotits de la comarca i pa amb tomàquet. I també hi podem dinar a un preu assequible.

Ja de tornada, quan arribem al costat del Parador de Turisme de Sau fem una parada, encara que només sigui per veure la punta del campanar de Sant Romà de Sau, o tota l'església si hi ha sequera i el pantà es troba baix. Cal recordar que fou en aquest parador on es va redactar l'avantprojecte de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, conegut precisament com l'Estatut de Sau ■

Pep Collelldemont

Fa menys d'un any encara s'hi havia d'arribar a peu o amb 4x4. Ara, el camí està totalment arranjat, una part asfaltat i l'altra de terra, que ens porta a una distància prudencial del monestir de Sant Pere de Casserres per tal que el darrer tram l'hàgim de fer a peu i així copsar tota la seva magnitud. Abandonat durant anys i panys, actualment ha passat a mans oficials i s'ha restaurat amb seriositat. Després de deixar el cotxe en l'aparcament, entrem a un edifici, que serveix com a lloc d'acolliment i també de bar i restaurant. Un equip de persones, amb en Lluís al capdavant, intenta que la gent se senti ben rebuda i no només com un turista. No diré que s'hagi volgut recuperar l'esperit benedictí de Sant Benet, però sí que es vol que la gent, a més de contemplar una obra arquitectònica única, també hi respiri pau i benestar. És per això que, tot i haver-se inaugurat la restauració el mes de juliol passat, ja s'hi han fet concerts i es projecta, dintre d'aquest any, de poder equipar el conjunt amb mobiliari adient.

El monestir de Sant Pere de Casserres va ser fundat l'any 1006 i va gaudir de gran esplendor fins al punt d'esdevenir el centre de totes les possessions de Cluny a Catalunya. En el segle XV va decaure completament la vida monàstica i els terratrèmols dels anys 1427-28 li van donar el cop final en causar-li greus desperfectes. S'hi van fer alguns treballs de reconstrucció, però el monestir com a tal havia perdut tot el seu carisma i al segle XV ja només hi havia un o dos monjos, fins a extingir-s'hi del tot la vida monàstica el 1572. Durant un temps va pertànyer als jesuïtes, que el feren servir com a granja i casa de repòs de l'orde. Finalment, va passar a mans privades fins fa ben pocs anys, que fou adquirit pel Consell Comarcal d'Osona.

Per l'Eix Transversal

L'Eix Transversal ens ha acostat les meravelles de la comarca d'Osona, ja que amb menys d'una hora i sense córrer anem de Vidreres a Vic. Bé, per fer aquesta visita agafarem l'Eix fins que trobem la sortida que ens indica Roda de Ter. Sortim i ben aviat veurem un rètol que ens assenyala el Parador Nacional de Turisme i Tavèrnoles.

Nou còmic *underground* nord-americà: retrats de nihilisme existencial

A la fi del mil·lenni, tot el mercat nord-americà del còmic està ocupat pel manga i els superherois... Tot? No! Una colla d'autors indomables rebutja una i altra vegada ferotgement l'invasor, amb una poció màgica que els fa invencibles: el bon ús del cervell i una dosi correcta de transgressió i originalitat. És cert, no són molts, però la lluita contra la mala reputació que està sofrint el novè art, va unit a la implacable interiorització forçada des de la gran indústria on s'intenta fer creure que el còmic queda reclòs a l'estera que només interessa a la mainada o a adults immadurs amb síndrome de Peter Pan. Lluny queden els temps gloriosos de les tires diàries on els grans clàssics estaven fins i tot sotmesos a debat nacional. Malgrat tot, la nova fornada d'autors continua intentant-ho i hi ha perill que aconseguixin sortir-se'n amb la seva.

Al capdavant del moviment, i de manera destacada, hi ha Peter Bagge, amb un personatge ja símbol de tota la dècada dels 90 com és en Buddy Bradley, paradigma de la generació X, Y, Z: que ens ofereix un curset continu de supervivència, de cinisme i indiferència per afrontar els temps que ens ha tocat viure. De Peter Bagge se n'ha escrit molt, més aviat tothom n'ha parlat d'ell i la seva obra, per la qual cosa quasi està de més dir-ne quelcom. Tanmateix, una definició de la seva obra seria agafar Wolverton i Jacovetti, el rotllo existencial de Crumb i una línia clara distorsionada en un mateix got, garrejar-ho durant uns minuts i el còctel seria el que fa Peter Bagge. Advertència: el seu perllongat consum pot provocar efectes secundaris i diverses mutacions. Peter Bagge ha tingut molt de ressò a Europa i concretament a l'Estat espanyol, on ha resultat un producte rendible. Així, el podem trobar assiduament a revistes com

«El Vibora», «El Mundo Idiota» de l'editorial Brut Comix, o a la versió europea del «Hate» americà com és la sèrie «Odio». Així, ara mateix, Peter Bagge és als EUA el director de la revista *Hate*, que se centra bàsicament en les peripecies de l'abans esmentat Buddy Bradley, ven 30.000 exemplars i es pot aconseguir a les botigues especialitzades.

Encara que val a dir que després de 10 anys d'existència de la sèrie d'en Buddy Bradley a «Hate», Peter Bagge ha acabat amb el personatge (en el núm. 30 de «Hate») per tal de no encasillar-se i buscar nous horitzons (segons l'autor) encara que la sèrie té corda per estona a l'Estat espanyol. Sigui com sigui, la seva lectura és intemporal, molt representativa d'una època als EUA, i amb un humor escatològic, hilarant, que el fa imprescindible. Curiós tipus, en Peter Bagge... llegint la seva obra semblaria que ens trobem davant d'un *freak*. Res més lluny de la realitat, tal com va demostrar al Saló del Còmic de Barcelona de 1996, on es presentà com un individu amable, afable i amb un correcte

posat americana-corbata. Qualsevol semblança amb Buddy Bradley és pura coincidència.

Amb un to una mica més tranquil i reposat, una altra estrella del còmic independent (bé, potser aquest no ho és tant d'independent) hi ha l'autor d'origen espanyol Sergio Aragonés. El seu humor és més blanc i maniqueista que el de Peter Bagge i les seves reflexions tenen una finalitat ètica definida, però és un dels pilars indestructibles del còmic actual. Col·laborador essencial de la revista «Mad», ha fet també incursions individuals publicant la seva pròpia revista: «Boogeyman». Aragonés no necessita molts diàlegs

per explicar el que vol dir, el seu humor és essencialment gràfic i gran part de la seva obra no conté els globus de diàleg. Bé, no tota, ja que l'obra més coneguda d'Aragonés a Europa és sense cap dubte la seva versió de Conan: Groof. Aquest Conan amb coeficient intel·lectual sota mínims té un toc d'humor bestia sense concessions que es fa molt agradable de llegir encara que, ràpidament, el trobarem repetitiu en quan a contingut. Tanmateix, ha calat en el gran públic i és fàcil de trobar en totes les botigues.

Un altre jove dibuixant en alça és Daniel Clowes, que recentment ha estat una de les sensacions de l'últim Saló del Còmic de Barcelona amb la seva obra «Pussey!», publicat a Brut Comix. Clowes, espectador i crític de l'americana way of life, ens dona una visió pessimista, fosca i depriment de la vida en general, que es fa fàcilment visible en la seva forma de dibuixar i els seus guions.

Busqueu el seu nom en les revistes del mundillo i us sorprendreu. D'ell s'ha publicat entre altres a Brut «Como un guante de seda forjado en hierro», i és important la seva obra anomenada «Ghost World».

Després de D. Clowes, estem baixant els graons d'una escala cada vegada més malaltissa i underground. En aquest aspecte destaca Julie Doucet, una senyoreta de Québec que, amb una línia fosca-negra, quasi bé-, recarregada, sense lloc pel color, ens presenta relats de psicopaties varies, ambigüitat sexual, sadomasoquisme i zoofilia diversa. Es donà a conèixer a la legendària revista «Weirdo», dirigida per Peter Bagge. Les seves influències s'encerclen entre Iémurr i Robert Crumb, encara que no deixo de pensar que també pot tenir una relació amb el dibuixant -aquest malalt de debò- francès Blanquet. Les seves atmosferes són angoixants i es necessita una predisposició clara per

endinsar-s'hi. La seva obra es pot trobar eventualment al Vibora o a Brut Còmic, juntament amb aparicions estel·lars en alguns fanzines del panorama nacional.

Altres autors interessants són Burns, el jove Chester Brown, Joe Matt o Joe Sacco, sense oblidar l'obra dels germans

Hernández, encara que aquests no són sants de la meua devoció. Però de l'últim autor que vull parlar és d'Evan Dorkin, del qual només he llegit un còmic book editat per una petita editorial. Desconec totalment la seva obra, encara que les quaranta pàgines que m'han arribat, amb el títol «Dork» (this is a comic book we do not read/ a comic book we do not like) són totalment engrescadores, rebuscades i despietades des d'un escenari a priori innocent. Evan

Dorkin es capbussa en l'interior del personatge d'una manera obsessiva per tal de, finalment, comprendre'l o ridiculitzar-lo. La sinopsis més simple seria que parla de les peripècies de quatre col·legues amants de la cultura alternativa, amb les seves obsessions i les seves aventures trivials que ells converteixen en transcendents. Si per a Peter Bagge el món no té sentit, és un caos, i la conclusió és: Perfecte;

per a Evan Dorkin el món sí té significat: el que tu li donis, i en aquest cas és el de la cultura alternativa. Increïble. ■

Paul Portobello

Nota: A la revista núm. 3 de EL REC CLAR en les ratlles dedicades en el Contraclar amb el títol «Dràcula o Nesoferatu, la insostenible lleugeresa del buit vampíric», cal aclarir que la informació va ser recollida de fotocòpies d'un «2000 Maniacos» de fa un grapat d'anys -94 ó 95- en la seva gran part, i que per fer l'article d'aquest número s'ha tret informació del núm. 5, del juliol de 1997, d'«U el hijo de Unch». De la mateixa manera, en l'esmental núm. 3 hi havia errors que m'agradaria corregir: 1- No és Schumaker sinó Schumacher. 2- No és Max Schereck sinó Max Schrek. 3- No és William Monshal sinó William Marshall. Hasta luego Lucas!

Pizzeria-Restaurant Solemio

La Pizzeria-Restaurant Solemio va obrir les seves portes al públic fa 11 anys, concretament el dia 24 de juny de 1988, amb la intenció d'enriquir l'oferta gastronòmica de Vidreres. Ubicada en el número 10 de la plaça Lluís Companys, posa a disposició dels seus clients un ampli ventall de plats, com ara les seves pizzes, pastes italianes, carns de Girona i la seva varietat de carpaccios.

Aquest establiment el dirigeixen en José i el seu fill Daniel i la seva cuinera és la Luisa.

La recepta Ossobuco

Ingredients:

(per a 4 persones):

- 4 peces d'ossobuco
- 2 fulles d'api
- 3 pastanagues
- 2 porros
- 3 tomates
- Farina
- Oli, sal i pebre
- 1 copa de vi de Porto

Elaboració:

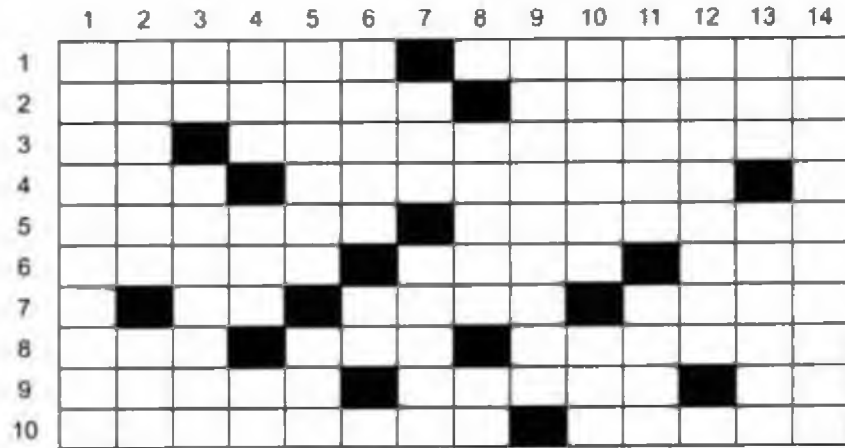
Enfarineu i salpebreu les peces d'ossobuco i seguidament daureu-les en una paella amb oli. Reserveu-les i a continuació salteu en la mateixa paella les hortalisses, tallades ben fines; afegiu-hi després la tomata i el vi de Porto i quan hagi quedat ben cuit, passeu-ho tot pel colador xinès.

Poseu les peces d'ossobuco en una cassola amb oli, aboqueu-hi la salsa i deixeu que acabi de coure fins que la carn estigui al punt. Bon profit!

Fem poble tot entretenant-nos

HORIZONTALS: 1- Sensacions que percep el sentit del gust. Al revés, els vailets de 3 a 6 anys el van ler a l'escola Sant Iscle. 2- La ciutat més austral del món, Dreceres, en sentit invers. 3- Nota de llibret. El dia del Ranxo, abans, a Vidreres, en venien molts. 4- Cec, privat de la vista. Al revés, dol-dre's vivament d'una cosa. Una que té tothom. 5- Reproducció en miniatura d'un escenari que s'usa per assajar els decorats i especialment la situació dels actors. L'Escola de bàsquet Cauliàs pretén formar-la com a persones. 6- Va a topar bruscament contra algú o contra alguna cosa, del revés. Ho diem dels objectes de preu massa elevat. Qualsevol dels tres que tenim a Vidreres: en Baldin, en Sidro o la Tecteta. 7- Un terç de pam. Xai penjat de cap per avall. Greix d'un animal. Acaba de treballar la pasta de cada peça de pa sobre una taula. 8- Aniré de cul. Títol de l'emperador de Rússia dit a Salamanca. Doli gros. 9- L'Elena Babot diu que en té records molt agradables. Beatificats per l'Església. Nom de lletra donar tal com surt a les modes. 10- Al revés, forces vidrerencs recorden que aquest producte s'havia fabricat a can Mazó. Molts operaris tapers la van perdre en la crisi del 1900 al 1910.

VERTICALS: 1- A finals del segle passat era la principal indústria del nostre poble. 2- Nom de l'escriptor que el dia 21.09.90 pronuncià a Vidreres una conferència sobre l'exili, de baix a dalt. Dit del matrimoni vàlid no consumat. 3- Capgirada sigla d'Herni Batasuna. Poble de Mauritània, situat a la regió del Sahel de Trarza. 4- Mou sense ordre. Cíndre buit més llarg que ample i pel qual ningú vol passar-hi. Romanes que fan xalar. 5- Omar, posar arreu a l'inrevés. Zoològic. 6- Península que uneix

Giralt

l'Àsia amb l'Àfrica. No malalt, Romana de conya. 7- Fadri sense limitacions. Un dels productes que es trobava a Can Brunu. 8- Acaba el delit. Ganso, que va amb calma a fer les coses, a caminar, a la bionxa. Prefix que denota que, algú, ja no és el que havia estat. 9- Desembrollarà, desembullarà. 10- Estri per dibuixar i escriure a mà. Una forma de fotre de mala manera. 11- Uneix dos o més pobles per un tractat. La Lluna la mostra successivament diferent. 12- Curset que organitzà Bella Dansa els dimarts i dijous de juliol i agost. Romana que dona veu als filipins. 13- Capgirada sigla d'Euskadi ta Askitasuna. Ballen. 14- La de Sant Iscle i Santa Victòria es fa a la plaça Lluís Companys amb vi novell i audició de sardanes.

Jeroglífic

La major colònia de pingüins fóra de l'Antàrtida

LLOC A TRABUCO

Anagrama

(Anagrama és la paraula o frase que s'obté canviant l'ordre de les lletres o paraules d'una frase)

Societat obrera que es constituí a Vidreres el 20 de febrer de 1900

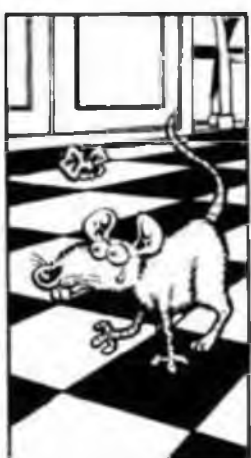
EN TORT PASTA LA FRUITA A RERA

Solucions

Anagrama: LA FRATERNITAT
SURTAPERA
Solució Jeroglífic: PUNTA TOMBO
LLOC (Punt) A (a) TRABUCO (Tombo)

**XIN
i
KAT
ZE**

© QUIM BOU 94

Temps era temps

Orquesta infantil de Vidreres - Año 1927. V. Farnol fotograf

Membres de l'Orquesta infantil de Vidreres de l'any 1927. D'esquerra a dreta. Drets: Joaquim Sagrera, Josep Colomer, Antoni Farnol, Joaquim Font, Miquel Massa, Pere Vergés, Josep Rovira i Francesc Balmanya. Asseguts: Josep Xarbau, Francesc Mas, Rafel Farnol, Francesc Blanch, Josep Jubert i Lluís Sors.

Orquestres de Vidreres de les dècades dels anys 20 i 30

L'Orquestrina - Unió Artística - de Vidreres de l'any 1932, integrada per en Rafel Palet, trompeta; en Francesc Balmanya, contrabaix; en Font, saxo; l'Albons Mercadé, trombó; l'Isidre Call, bateria; en Geroni, saxo; en Josep Jubert, banjo; en Bruno Estanyol, banjo; en Josep Rovira, violí; en Miquel Massa, trompeta; i l'Alsina -Tasanet-, piano.